

The book is owned by คุณไอ้ด[400]

Typed to Word Document by คุณพัฒนพงศ์ ชีรเวชภิญญ์[558]

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

ซานุกขาน

ป. อินทรปาลิต

อาหารค่ำมือนั้นคณะพรรคสี่สหาย และท่านผู้ใหญ่ต้องเสียเวลารอคอย ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิในราวสิบห้านาที เมื่อนายแพทย์หนุ่ม ผลักบังดาประตูห้องรับประทานอาหารเดินเข้ามาอย่างร้อนรน และด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ผิดปรกติ นิกรเล่นงานดิเรกทันที

"มัวแต่ทดลองตะหวักตะบวยอะไรอยู่ห่มอ กันหิวข้าวจนลมออกหูอยู่แล้ว จะกินก่อนคุณอาหารถึงก็ไม่ยอม ที่หน้าที หลังจำไว้หน่อยซิว่า หนึ่งทุ่มตรงเป็นเวลากินอาหารค่ำของพวกเรา" พูดยบนิกรก็เอื้อมมือคว้าจานกระจากบทอดตัวหนึ่ง แต่คุณหญิงวาดตีมือตั้งเพียะ นิกรจึงต้องปล่อยจานกระจากบทอดตัวนั้นด้วยความเสียดาย

นายแพทย์หนุ่มยกมือไหว้คณะพรรคของเขาทุกๆ คน

"ขอโทษที...ขอโทษทีครับ ฝรั่งเศสเป็นเสียใจนิดหน่อยที่ทำให้ทุกคนรอคอย แต่มีข่าวดีที่จะเล่าให้ทุกคนฟังเป็นข่าวที่น่าชื่นใจที่สุด"

เมื่อ ดร. ดิเรกทรุดตัวนั่งเรียบร้อย เจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งนั่งตรงข้ามกับเขาก็กล่าวถามขึ้น

"ข่าวดีอะไรวะ ดิเรก"

ดร. ดิเรก ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เขาล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ต หยิบแบบฟอร์ม โทรเลขต่างประเทศฉบับหนึ่งออกมาชูอวดทุกๆ คนด้วยความดีใจ

"นี่แหละครับ คือข่าวดีของผม" นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม "ผมได้รับ โทรเลขด่วนของท่านมหาราชานุกขานเมื่อสักครู่นี้เอง ละม่อมเซ็นรับจากพนักงานส่งโทรเลข แล้วนำไปให้ผมในห้องทดลองวิทยาศาสตร์"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"ยุติเรื่องข่าวดีของแกก่อนเถอะไว้ห่มอ กันหิวข้าวจะตายอยู่แล้วกินให้อิ่มก่อน ค่อยเล่าสู่กันฟัง"

คุณหญิงวาด ทำตาเขียวกับหลานชายจอมทะเล้นของท่าน

"ແหม...แกนี่ทำไมถึงตะกะตะกละกลามอย่างนั้นะนิกร ความจริงแกก็ยัดอะไรต่ออะไรทั้งวัน เมื่อตอนสี่โมงก็ล่อเย็นเตาไฟเข้าไปตั้งสองสาม ตอนห้าโมงแหนวิชอีกสองชิ้น น้ำชาอีกหนึ่งถ้วย ตอนใกล้ค่ำถ้วยเดียวผัดราดหน้าอีกหนึ่งจาน นมสดในตู้เย็นอีกสองขวด แกกินอย่างนี้ใครเขาจะเลี้ยงแก่ได้"

นิกรเอียงคอยิ้ม

"ก็คุณอานะซีครับเลี้ยงผม"

คุณหญิงวาดแยกเขี้ยว

"เดี๋ยวแม่ข้างด้วยส้อมหน้าตาแหกเลย" แล้วท่านก็หันมาพยักหน้ากับนายแพทย์หนุ่ม "ท่านมหาราชามีโทรเลขมาว่าอย่างไร"

"ท่านประชวรครับ รับสั่งให้ผมรีบเดินทางไปประเทศอินเดียโดยเร็วที่สุด คราวนี้แหละครับผมจะได้เงินค่ารักษาพระองค์ไม่ต่ำกว่าห้าหมื่น และทองคำแท่งอีกหนึ่งลูก"

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

"ยังงั้นเขียวหรือดิเรก ค่ารักษาไข้อะไรกันทำไมถึงมากมายนัก ตั้งห้าหมื่น สักสองล้านก็ همینเขียวแยะแล้ว"

สองเจ้าคุณทำคอย่นพร้อมๆ กัน สี่นางหัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูเมียรักของท่านอย่างเดือดดาลแล้วกล่าวว่า

"เวลานี้เข้าหน้าร้อนแล้ว อากาศมันร้อนมาก เสื่ออยู่ดีๆ อย่าเอาไม้มาเหยย่น้อยเลยนะ ฉันอดใจไม่ไหวด้วยหลังมือลื้มแบ สักภาคเดียวเท่านั้น คุณหญิงก็ถึงกับปีศาจวระวาดเชียวนะจาบอกให้ เออแนะ...คนเรานี้แปลกอยู่ดีๆ หาเรื่องเจ็บตัว"

คุณหญิงวาดเกล้งทำเป็นกลัวตัวสั้นจันงก

"โอ๊ย...กลัวแล้วค่ะเจ้าคุณขา อย่าทำเมียเลยนะคำ นี้กว่าเลี้ยงลูกนกลูกกาไว้เอาบุญเถอะค่ะ"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"เมื่อไหร่จะลงมือกินกันเสียทีครับ จะคุยจะหยอกกันหรือจะกินข้าวกัน โธ่...ไม่มีใครเห็นใจผมบ้างเลย"

ดร. ดิเรกมองคุณนิกร แล้วหัวเราะหึๆ

"ทนหัวอีกสักครู่เถอะวะกร กันกำลังจะพาพวกเราไปเที่ยวมัธยมประเทศหรือประเทศอินเดีย เราจะเป็นแขกผู้มีเกียรติอันใหญ่ยิ่งของท่านมหाराชาซานุกชาน มหาราชาที่ร่ำรวยที่สุดในโลก มีเงินสดประมาณสิบล้านปอนด์สเตอร์ลิงก์ เพชรนิลจินดามีมากกว่าร้านขายเพชร ทั้งหัวเม็ดรวมกันเสียอีก"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"กินเสียให้อิ่ม แล้วค่อยเล่าไม่ดีหรือ"

อาเสี้ยกิมหงวน เอื้อมมือหยิบนกระจาบทอดสองตัวหยิบส่งให้นายจอมทะเล้น

"เอ้า...ยัครองท้องไปพลางๆ ก่อน"

นิกรหัวเราะ

"ยังจืดค้อยังชั่วหน่อย" พุดจบกั๊กนกระจาบทอดตัวหนึ่งใส่ปากเคี้ยวกรั้วมๆ นั้นตามองคุณ้องชายของหล่อนด้วยความหมั่นไส้

"ตะกละอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น"

นิกรยักคิ้วให้พี่สาว

"สุนทรภู่ว่า...ตะกละอิมท้อง จองหองท้องแห้ง"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นवलลอเมียรักของเสี้ยหงวนกล่าวกับ ดร. ดิเรกอย่างเป็นทางการ

"ท่านมหाराชาประชวรเป็นพระโรคอะไรคะหมอ"

ดร. ดิเรกคลี่แบบฟอร์มโทรเลขต่างประเทศออกแล้วกล่าวกับทุกๆ คนว่า

"ผมจะอ่านเป็นภาษาไทยให้ฟังนะครับ"

ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ ทุกคนต่างพากันมองนายแพทย์หนุ่มเป็นตาเดียว ดร. ดิเรกได้อ่านข้อความในโทรเลขฉบับนั้นโดยแปลเป็นภาษาไทยไปเลย

หมอดิเรกที่รัก

ฉันป่วยเป็นโรคคิสทีเรียมาปีกว่าแล้ว อาการทั่วไปอยากมีแต่เมียไม่สิ้นสุด ถึงแม้ว่านางในสาเริ่มของฉันตั้ง ๔๐ คนเท่าอายุฉัน ฉันก็พยายามหาสาวสวยมาเป็นชายาของฉันเรื่อยๆ ไป

นายแพทย์ชาวอังกฤษคนหนึ่งได้ตรวจร่างกายของฉันอย่างละเอียดถี่ถ้วน เขาให้ความเห็นว่าตับและไตของฉันชำรุดเสียแล้ว ฉันควรจะไปรักษาตัวที่ประเทศอังกฤษเพื่อเปลี่ยนตับไตใหม่ แต่ฉันไม่ยอมเชื่อถือนายแพทย์คนใดยิ่งกว่าเธอ เพราะฉันเคยเห็นความสามารถของเธอมาแล้วตั้งแต่ครั้งเสด็จพ่อของฉันซึ่งเธอได้ทำการผ่าตัดเปลี่ยนตับไตใส่ฟงตลอดจนม้าม และ

ผ้าจิวไว้ให้เสด็จพ่อเมื่อครั้งนั้น ฉันรักและไว้ใจเธอมาก ถึงแม้เราไม่ได้พบปะกันเป็นเวลานาน เราก็ติดต่อกันทางจดหมายเสมอ ฉันใคร่จะขอเชิญเธอเดินทางไปอินเดียโดยด่วน เพื่อเปลี่ยนตัวไตไส้พุงให้ฉัน ฉันยินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้เธอทุกอย่าง อย่าง จะต้อนรับเธอในฐานะญาติของฉันคนหนึ่ง ส่วนคำรักยานั้นฉันจะจ่ายตามแต่เธอจะเรียกร้อง นอกจากนี้ฉันจะให้ทองคำขนาดลูกฟักแก่เธอเป็นรางวัลด้วย ถ้าเธอจะตกลงใจอย่างไรขอได้โปรดโทรเลขด่วนถึงฉันโดยเร็วที่สุด

ชานุกข่าน

"ข้าหรือข่าน" กิมหงวนถามยิ้มๆ

"ข่านไว้ย" ดร. ดิเรกตอบ "พระองค์ทรงพระนามว่าชานุกข่าน ท่านมหาราชของคัมภีร์มีน้ำพระทัยโอบอ้อมอารีที่สุด ร่ำรวยกว่าท่านมหาราชจักรวรรวมารมากนัก พระองค์เป็นมหาราชแห่งนครปัตนา เมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่บนฝั่งขวาของแม่น้ำคงคาอันศักดิ์สิทธิ์ ถึงแม้ว่ามหาราชทั้งหลายหมดอำนาจในการปกครองแล้ว ท่านชานุกข่านก็ยังมิมีพระอำนาจ มีอิทธิพลใหญ่ยิ่งในแคว้นปัตนากระทั่งกรุงพาราณสี ประชากรชาวฮินดูทั้งหลายยังคงถวายความจงรักภักดีต่อพระองค์ตลอดมา รัฐบาลอินเดียก็เอาอกเอาใจ แต่งตั้งให้พระองค์เป็นนายกเทศมนตรี เมืองปัตนาแทบจะกล่าวได้ว่า ท่านมหาราชของคัมภีร์นี้มีความสำคัญที่สุดยิ่งกว่ามหาราชทั้งหลาย"

พล พัชรภรณ์ยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

"กินข้าวกันเสียทีเถอะพวกเรา อ้ายกรทำท่าจะตายอยู่แล้ว กินไปพลางคุยกันไปพลางดีกว่า"

นิกรรีบยกมือไหว้พลทันที

"เออ...ยังงี้ชีวะ คนเราถ้าเห็นใจกันอย่างนี้ก็คบกันได้ อ้า-เชิญครับเชิญรับประทานอาหารได้แล้ว ขอให้เจ้าภาพจงเจริญไชโย..."

การรับประทานอาหารเริ่มต้นทันที ดร. ดิเรกไม่สู้จะสนใจในเรื่องอาหารเท่าใดนัก เพราะเขากำลังภาควิจัยที่จะได้ไปรักษาท่านมหาราชชานุกข่าน เขากล่าวกับคณะพรรคของเขาว่า

"เป็นโอกาสอันดียิ่ง ที่กันจะชวนพวกเราไปเที่ยวอินเดียด้วยกัน ถึงแกสามคนเคยไปกับกันมาแล้วก็เป็นเวลานานมาแล้ว เราตั้งใจว่าร้อนนี้เราจะขึ้นไปพักผ่อนที่เชียงใหม่ เป็นอันว่าไม่ต้องไป ไปเที่ยวอินเดียกันดีกว่า ยกโขยงกันไปให้หมดเลย พามเมียๆ ของเราไปด้วย"

ประไพพูดขึ้นทันที

"เชิญกันไปตามลำพังเถอะค่ะ ไฟไม่ไปหรอก ดีไม่ดีไปเห็นเพชรนิลจินดาของท่านมหาราชเข้า ไฟก็จะยอมเป็นชายาของพระองค์เท่านั้น"

ท่ามกลางเสียงหัวเราะของใครต่อใคร นิกรได้ทำตาเขียวกับเมียของเขา

"ได้ระอะ...ศัวยังอยู่ทั้งคนจะไปเป็นเมียเจ้าแจก"

ดร. ดิเรกยกมือห้าม

"อย่าพูดเป็นเล่นน้า เราพูดกันให้เป็นการตักเตือนว่า ผมจะพาพวกเราไปเที่ยวอินเดีย จะโทรเลขทูลให้พระองค์ทรงทราบว่าจะไปกันหมดนี้แหละ"

คุณหญิงวาดสั่นศีรษะซ้ำๆ

"ไม่เอาแล้วพ่อดิเรก อาแก่แล้ว ไม่กล้านั่งเรือบินกับเขาหรอก อาสมัครใจอยู่บ้านดีกว่า"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดเสริมขึ้น

"อาก้ขอตัว พวกเราไปกันตามลำพังเถอะ อาทั้งสองตั้งใจจะพามเมียๆ ของแกไปเที่ยวภูกระดึงคืนเดือนเมษายนนี้แหละ"

ดร. ดิเรกทำตาปริบๆ แล้วหันมามองคู่สีนาง

"ไปเที่ยวอินเดียกับพวกเราเถอะน่า"

นันทายิมให้นายแพทย์หนุ่ม

"มายล่ะค่ะหมอ ในชีวิตของดิฉันไม่เคยคิดที่จะไปเที่ยวอินเดียเลย รู้สึกว่าไปเที่ยวปีนังหรือสิงคโปร์ยังจะสนุกกว่า"

"แล้วกัน" ดิเรกอุทาน "ถ้าเช่นนั้นคุณนัันยังรู้จักประเทศอินเดียน้อยเกินไป อินเดียมีปูชนียสถานโบราณวัตถุสวยงามมาก คุณรู้ไหมว่าความเจริญของประเทศต่างๆ ในโลกนี้ล้วนแต่ได้รับวัฒนธรรมไปจากอินเดียทั้งสิ้น นับตั้งแต่คุณได้เหยียบแผ่นดินอินเดียคุณจะได้รับความคิดเห็นใจอย่างยิ่ง อย่าลืมนะครับว่าอินเดียเป็นถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา ถ้าคุณไปอินเดียกับผม คุณจะได้เห็นเมืองพาราณสีอันสวยงาม ซึ่งเป็นศูนย์กลางของศาสนาพราหมณ์ ผมจะพาคุณไปเที่ยวเมืองพระพุทธรเจ้า คือสารนาถ คุณจะได้ชมหอคอยใหญ่ของพระเจ้าอัครบารมหาราช พระพุทธรูปปางต่างๆ ต้นศรีมหาโพธิ์ สถานที่ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราสำเร็จพระโพธิญาณ ทศนียภาพริมฝั่งแม่น้ำคงคาจะทำให้คุณมีความรู้สึกคล้ายกับว่าคุณเกิดในสมัยพระพุทธรเจ้า"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดเสริมขึ้น

"กินข้าวเสียบ้างดิเรก นกกระจาบทอดจานเปลใบเบื้อเริ่มอ้ายกรล่อกคนเดียวก่อบหมดแล้ว อย่าเพิ่งอธิบายเลย..."

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

"ผมกำลังอืมใจทานข้าวไม่ลงหรือครับคุณพ่อ ผมจะพาคุณพ่อ และพวกเราทั้งสี่คนนี้ไปเที่ยวอินเดียกับผมและจะเอาอ้ายแห้วไปด้วย คุณพ่อต้องไปกับเรานะครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พยักหน้า

"เรื่องเที่ยวพ่อไม่ขัดข้อง ไปไหนก็ไปกัน เพราะการท่องเที่ยวเป็นกำไรของชีวิต อินเดียเป็นประเทศที่มีศิลปวัฒนธรรมดีที่สุดในโลก พม่า, ไทย, เขมร, ก็ล้วนแต่ได้รับความเจริญรุ่งเรืองมาจากอินเดีย พ่อสนใจกับประเทศอินเดียนานแล้ว จะไปเมื่อไรละ"

ดร. ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"ก็คงในราวต้นเมษายนี้แหละครับ พຽ່ນนี้ผมจะโทรเลขตอบท่านมหาราชชาชานุกษาน ตอบตกลงไปรักษาพระองค์ และให้พระองค์ส่งคนของพระองค์มารับเราเดินทางไปอินเดีย เราจะเช่าเครื่องบินพิเศษเดินทางจากกรุงเทพฯ มุ่งตรงไปกัลกัตตา แล้วขึ้นรถไฟไปเมืองปัตนาอันเป็นเมืองของท่านมหาราชชาชานุกษาน ถ้าผมรักษาพระองค์หายเรียบร้อยผมจะขอร้องให้พระองค์พาพวกเราไปเที่ยวเมืองพาราณสี, อาราฮาบัด, ลัดเนา, อัครา และเดลี นครหลวงของอินเดีย หรือถ้าเราอยากจะไปเที่ยวล่ำสิงห์โตตามเทือกเขาหิมาลัยในประเทศเนปาลก็ได้ เมืองปัตนาอยู่ห่างจากประเทศเนปาลราวสองร้อยกิโลเมตรเท่านั้น รถยนต์วิ่งสามชั่วโมงก็ถึง" แล้วเขาก็หันมายิ้มกับเสี่ยหงวน "แกชอบล่ำสิงห์โตไหมละ"

อาเสี่ยทำหน้าที่

"ถ้าปากนักก็อย่าคิดในเรื่องนี้เลยวะ เพียงแต่สิงห์โตอยู่ในกรงเขาเดินขึ้นดุมันนอกกรงยังรู้สึกเข่าอ่อนแล้ว ขึ้นไปล่ำสิงห์โตเราก็มีหวังถูกลิงสิงห์โตล่า แต่กัันอยากเที่ยวภูเขาหิมาลัยวะ อยากจะขึ้นไปบนเขาเพื่อดูมนุษย์หิมะ นักสำรวจคณะหนึ่งเขายืนยันว่าเขาเคยพบมนุษย์หิมะหน้าตาเหมือนอ้ายกร"

นิกรสะคุ้งโหยง

"ไม่ใช่โว้ย หน้ามันเหมือนลิง"

เสี่ยหงวนลืมหันตาโพลง

"ก็ถูกแล้วนี่หว่า ลิงนะหน้าตามันเหมือนแก"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร ดร. ดิเรกพยายามชวนสั้นางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ และคุณหญิงวาดอีกแต่สั้นางกับท่านเจ้าคุณและคุณหญิงต่างปฏิเสธ สัมครใจไปที่วิวภูกระดึงมากกว่า เป็นอันว่าพล, นิกร, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างตกลงใจไปที่เวอินเดียวกับ ดร. ดิเรก ส่วนเจ้าแห้วถึงอย่างไรคงไม่ปฏิเสธ

วันรุ่งขึ้น ดร. ดิเรกได้โทรเลขไปทูลถามซานุกขานว่าเขาได้รับโทรเลขของพระองค์แล้ว รู้สึกห่วงใยในอาการป่วยไข้ของพระองค์อย่างยิ่ง เขายินดีเดินทางมารักษาพระองค์โดยเร็วที่สุด แต่จะขอถือโอกาสพาพรรคพวกมาด้วยอีกห้าคน ขอให้พระองค์ส่งคนสนิทเดินทางไปรับที่ประเทศไทย

ท่านมหาราชซานุกขานแห่งแคว้นปัตนาทรงตอบโทรเลขด่วนของ ดร. ดิเรกอย่างรวดเร็ว รับสั่งให้ ดร. ดิเรกกับคณะเตรียมทำหนังสือเดินทางและวีซ่าโดยด่วน หลังจากนั้นไม่กี่วันพระองค์ก็ส่งมหาดเล็กคนสนิท คือ นายสิงหนาดปูนาเดินทางจากอินเดียมารุงเทพฯ และมาพักอยู่ที่บ้าน "พัชรภรณ์" เพื่อพาคณะพรรคสี่สหายไปอินเดียมตามพระประสงค์ของท่านมหาราชซานุกขาน พระองค์รับสั่งให้สิงหนาดปูนาเช่าเครื่องบินพิเศษให้คณะพรรคสี่สหาย และทรงขอร้องให้เดินทางไปอินเดียมโดยเร็ว

๓ เมษายน ๒๕๐๑

โดยเครื่องบินพิเศษของบริษัท ดับบลิว ซี แอร์ ไลน์ ซึ่งออกจากท่าอากาศยานดอนเมืองในเวลา ๘.๐๐ น. เศษ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ได้เดินทางมาถึงสนามบินกัลกัตตาในเวลา ๑๓.๓๐ น. วันเดียวกัน นายสิงหนาดปูนาได้พา ดร. ดิเรกกับคณะพร้อมด้วยเครื่องมือศัลยกรรมสองหีบใหญ่ และกระเป๋าเสื้อผ้าอีกคนละใบ ไปพักอยู่ที่โรงแรมที่ดีที่สุดในกัลกัตตา โดยวิธีเช่าทั้งโรงแรมเพื่อไม่ให้ใครพลุกพล่าน

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๔ เมษายน คณะพรรคสี่สหายก็ขึ้นรถไฟออกจากกัลกัตตา มุ่งตรงไปยังนครปัตนาอันเป็นจุดหมายปลายทาง บรรยากาศของประเทศอินเดียมทำให้ ดร. ดิเรกสดชื่นรื่นเริงผิปรกติ ส่วนสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วก็เพลิดเพลินไปด้วย รถไฟผ่านทุ่งนาป่าเขาตามลำดับ รถไฟในประเทศอินเดียมก็คล้ายๆ กับรถไฟของเรา แต่รางกว้างกว่าทำให้รถแล่นเรียบไม่ส่ายไปส่ายมา

ระยะทางจากกัลกัตตามาปัตนาประมาณ ๒๘๐ กิโลเมตร รถขบวนนี้เป็นรถเร็วไม่แวะตามสถานีเล็กๆ หรือป้ายหยุดรถ ดังนั้นในราว ๑๑.๐๐ น. เศษ ขบวนรถเร็วก็มาถึงสถานีแห่งนครปัตนา ซึ่งเป็นสถานีเล็กๆ คล้ายๆ กับสถานีบ้านโป่งหรือโพธารามของเรา ด้านหลังสถานีมีอาคารร้านตลาดไม่มากมายอะไรนัก

คณะพรรคสี่สหายพากันลงจากรถด้วยความอ่อนเพลียละห้อยใจไปตามกัน อากาศของประเทศอินเดียมในต้นเดือนเมษายนร้อนอบอ้าวจนกระทั่งนิกรสบถสาบานว่า น้ำลายในปากของเขาเดือดพล่าน มันร้อนจนบอกไม่ถูก สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้ว ต่างแต่งตัวแบบสากลเพื่อให้เกียรติแก่ท่านมหาราชซานุกขาน

มหาดเล็กของท่านมหาราช รวมหกคนยืนแถวเรียงเดียวอยู่ที่หน้าสถานีนั้น เมื่อสิงหนาดปูนาเลขานุการส่วนพระองค์ของท่านมหาราช พาคณะพรรคสี่สหายลงมาจากโบกี้คันท้ายสุดของขบวนซึ่งเช่าพิเศษ บรรดามหาดเล็กทั้งหกคนก็วิ่งเหยาะๆ มาที่รถคันนี้ ทุกคนต่างแสดงความเคารพคณะพรรคสี่สหายของเราอย่างพิถีพิถัน สิงหนาดปูนา ได้กล่าวกับชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบอันสวยเก๋เหล่านี้เป็นภาษาการตซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง หลังจากนั้นมหาดเล็กของท่านมหาราช ก็พากันขึ้นไปจนกระเป๋าสีเสื้อและหีบบรรจุยาและเครื่องมือผ่าตัดบนรถโบกี้หลังนั้น

สิงหนาดปูนากล่าวกับคณะพรรคสี่สหายอย่างอ้อมอ้อมโดยภาษาอังกฤษอันเป็นภาษากลาง

"เชิญครับ เชิญออกไปขึ้นรถหลังสถานีนี้เพื่อเดินทางไปยังศิวนิมิตผมยินดีที่จะเรียนให้ทราบ ท่านมหาราช ได้ส่งรถยนต์ทองคำมารับพวกคุณ ซึ่งเป็นรถยนต์ยี่ห้อคาคิลเล็ก"

กิมหงวนทำตาปริบๆ

"ทองจริงๆ หรือท่านเลขา"

"ก็ทองจริงๆ นะครับ คือว่าใช้ทองคำตีแผ่นแล้วหุ้มตัวถังรถทั้งคัน รถยนต์พระที่นั่งคันนี้ราคาไม่ต่ำกว่าสองล้านบาทกันชนหน้าหลังก็หุ้มทองคำทั้งนั้น เป็นรถแบบใหม่ทันสมัยที่สุด อ้าวคุณนิกรหายไปไหนแล้ว"

ทุกคนต่างกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณสถานี นิกกำลังซื้อโลตีและขนมหวานชนิดหนึ่ง อาเสี่ยตะโกนเรียกด้วยเสียงอันดัง

"กรว๊ว... โธ... อ้ายเปรตนี้รู้มั่วมั่วเหลือเกิน ใครๆ เขากำลังมองดูเราด้วยความสนใจ ในฐานะที่เราเป็นแขกของเจ้านายของเขา ดันทะเล่สิ่งซื้อ โลตีกินเสียแล้ว"

นิกรถือห่อโลตีและขนมเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

"โลตีที่นี่แผ่นโตกว่าที่บ้านเราอะ" นิกรพูดยิ้มๆ "คนชายเขารู้ว่าเราเป็นแขกของท่านมหाराชา เขาเลยไม่เอาสตางค์ค่าโลตีและขนมใส่ไปทอด รู้สึกว่าชาวอินดูเมืองนี้เขามองดูเราด้วยความเป็นมิตรจริงๆ " พูจอบนิกรก็หันมายิ้มกับเลขานุการส่วนพระองค์ "ผมปลื้มใจมากคุณสิงหนาดเท่าที่ชาวเมืองยิ้มแย้มแจ่มใสกับเราเช่นนี้"

สิงหนาดก้มศีรษะเล็กน้อย

"เขารู้กันทั่วเมืองแล้วครับ ว่าคุณหมอดิเรกกับพวกคุณจะเดินทางมาที่นี่เพื่อรักษาเจ้านายของเขา ชาวเมืองปีตนาทุกคนล้วนแต่มีความจงรักภักดีต่อท่านมหाराชาอย่างยิ่ง ไปเถอะครับ รถยนต์ทองคำมารอคอยรับพวกเราอยู่แล้ว"

นิกรลืมตาโพลง

"ท่านเลขาว่ายังไงนะครับ รถยนต์ทองคำ..."

"ครับ...ผมหมายถึงคาคิเล็กรุ่นหลังสุดแล้วก็หุ้มทองคำทั้งคันเป็นรถส่วนพระองค์ของท่านมหाराชาครับ"

ครั้นแล้วนายสิงหนาดก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วออกไปนอกสถานี โดยไม่สนใจกับกระเป๋าสีฟ้าซึ่งมหาดเล็กกำลังช่วยกันลำเลียงลงจากรถ และนายสถานีได้ส่งกรรมกรอีกสามคนมาช่วยขนข้าวของสัมภาระของคณะพรรคสี่สหายด้วย

พอออกมาทางด้านหลังของสถานี ทุกคนก็แลเห็นประชาชนชาวอินดู ทั้งหญิงชายนับร้อยคนกำลังยืนห้อมล้อมมองดูรถยนต์เก๋งหุ้มทอง ของท่านมหाराชาขานุกขาน ตำรวจไม่ต่ำกว่าสิบคน ไม่ยอมให้ชาวเมืองเข้ามาใกล้ขีดรถพระที่นั่งคันนี้ ตำรวจเหล่านี้ล้วนเป็นตำรวจวังของท่านมหाराชา แต่มีอำนาจเท่ากับตำรวจของรัฐบาลคือจับกุมหรือปราบปรามผู้กระทำผิดได้ เขาแต่งเครื่องแบบเรียบร้อยในชุดสีทึบ กางเกงขาสั้น เสื้อเชิ้ตแบบตรวจการ สวมถุงยาวได้เข้า สวมรองเท้าหุ้มส้นสีน้ำตาลที่ศีรษะมีผ้าโพกแทนที่จะสวมหมวก ที่เอวคาดเข็มขัดและมีปืนพกเป็นอาวุธประจำตัวคนละกระบอก ตำรวจเหล่านี้ยิ้มแย้มแจ่มใสกับประชาชนไม่มีการพูดแบบบูดะคอก หรือแสดงว่านี่แหละ โว้ยเป็นตำรวจ ดังนั้นประชาชนกับตำรวจจึงพูดคุยกันด้วยอัธยาศัยไมตรีจิตเหมือนพี่น้อง นายตำรวจคนหนึ่งอธิบายให้ฟังว่า ดร. ดิเรกนายแพทย์คนไทยผู้นี้เป็นนายแพทย์ที่มีความสามารถยอดเยี่ยม นอกจากนี้ยังเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของโลกนี้ ดร. ดิเรกมีฐานะเป็นพระสหายของท่านมหाराชาขานุกขาน เคยมาเที่ยวอินเดียสามครั้งแล้ว เป็นบุคคลหนึ่งที่นิยมเลื่อมใสในวัฒนธรรมและศิลปต่างๆ ของอินเดีย

ดังนั้น เมื่อคณะพรรคสี่สหายเดินทางมาถึงหน้ารถที่รถยนต์พระที่นั่ง ชาวอินดูทั้งหลายก็ตบมือโห่ร้องต้อนรับคณะพรรคสี่สหายของเรา ชายชราชาวอินดูคนหนึ่งวิ่งเข้ามาขมมือไหว้เสี่ยหงวนอย่างนอบน้อม แล้วกล่าวกับอาเสี่ยเป็นภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว

"ขอให้คุณหมอกับเพื่อนๆ จงได้รับความสำเร็จผลในการรักษาพยาบาลเจ้านายของพวกเราเถอะครับ"

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

"ฉันไม่ได้เป็นหมอหรือคุณ โน่น... หมอดิเรกคนสวมแว่นตาสายตาสั้นยืนอยู่ข้างตาแก่หัวล้านพุงพลุ้ยนั่นแหละ"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หันมาทำตาเดียวกับเสี่ยหงวน

"แล้วทำไมต้องเสือกบอกเขาด้วยว่า ตาแก่หัวล้านพุ่งพลั่วบอกว่าคุณตาแก่พุ่งพลั่วอย่างเดียวก็พอแล้ว"

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

"การพูดก็ต้องให้เขาเข้าใจซีครับ"

ชายชราผู้นั้นเข้าไปหานายแพทย์หนุ่มและยกมือไหว้ ดร. ดิเรกได้โอกาสปราศรัยด้วยเป็นอย่างดี ต่อจากนั้นตำรวจวังก็ขอร้องให้ประชาชนหลีกเลี่ยงให้คณะพรรคสี่สหายขึ้นรถยนต์ทองคำ

สี่สหายขึ้นไปนั่งรวมกันตอนหลังรถ เจ้าคุณปัจฉินึกกับเจ้าแห้วและสิงหนาดปูนาขึ้นไปนั่งตอนหน้ารถ ถึงแม้เบียดกันนิดหน่อย ทุกคนก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้นั่งรถยนต์ทองคำราคาล้าน คนขับรถซึ่งเป็นชาวฮินดูในวัยกลางคนจัดแจงสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์ หลังจากนั้นรถก็แล่นออกจากที่อย่างผ่าเผย แล่นตามกลุ่มจักรยานยนต์ของตำรวจวังตรงไปยังวังศิวนิมิต ของท่านมหาราชานุกาณ มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งร่ำรวยกว่ามหาเศรษฐีทั้งหลาย

รถแล่นผ่านตลาดเล็กๆ และหมู่บ้านที่ไม่สู้จะหนาแน่นเท่าใดนัก ผ่านโรงเรียนสองสามแห่ง ผ่านโรงไฟฟ้าของเทศบาล และโรงพยาบาล ชาวฮินดูส่วนมากมีฐานะยากจนสวมเสื้อผ้าเก่าและสกปรก เมืองปัตนามิทรยนต์ไม่ก็คัน แต่มีรถประจำทางไม่น้อย รถประจำทางเก่าๆ แบบทะเลาะทะเล้านี้เดินรับส่งสินค้า จากปัตนาไปพาราณสี และอาลาฮาบัด และจากปัตนาไปคยา รถทุกคันทาสีแสดตัดกับสีเขียว นายสิงหนาดเล่าให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ฟังว่า รถประจำทางที่อินเดียไม่มีตัวเบ่งหรือตัวพยักหน้า ทุกคนแม้กระทั่งตำรวจหรือทหาร เมื่อโดยสารรถก็ต้องเสียเงินค่าโดยสารตามระยะทาง ชาวอินเดียถือว่าบริการสำหรับสาธารณะนั้นจะอยู่ได้ก็เพราะชาวอินเดียช่วยเหลือกันคือ ช่วยกันอุดหนุน ถ้าผู้ใดขึ้นรถแล้วไม่จ่ายค่าโดยสารจะถูกประท้วงเพราะเขาเป็นผู้ทำลายบริการเพื่อสาธารณะ

ระยะทางจากสถานีปัตนามิทรยนต์วังศิวนิมิตประมาณสาม ก.ม. เท่านั้น รถพระที่นั่งซึ่งได้ติดธงนกยูงอันเป็นธงประจำพระองค์ แล่นมาตามถนนลาดยางแอสฟัลท์ เพียงครู่เดียวก็มาถึงวังอันมโหฬารและงามระยับราวกับวิมานขององค์อมรินทร์

อาณาเขตของวังศิวนิมิตห้อมล้อมด้วยรั้วเหล็กโปร่งคล้ายๆ กับรั้วของพระที่นั่งอนันตสมาคม ตัววังสร้างด้วยศิลาอ่อนสวยงามมาก ถึงแม้จะเป็นสถาปัตยกรรมแบบเก่า ก็เป็นสถาปัตยกรรมของอินเดียคอมมิวนิสต์ของแลเห็นถนัดตาต้องแสงแดดอ่อนๆ ในตอนเย็นทำให้สวยงามขึ้นอีก ดร. ดิเรกเคยมาพักผ่อนอยู่ที่วังศิวนิมิตหลายหนแล้วก็ยังไม่วายตื่นตาตื่นใจ ส่วนพล, นิกร, กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วเต็มไปด้วยความตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

นิกรจู้ปากเมื่อแลเห็นยอดโดมสีทอง เขาชะโงกหน้าไปถาม ดร. ดิเรกเบาๆ ว่า

"วังนี้ไซ้ใหม่ที่เรียกว่าวังทัชมาฮอล"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบาๆ

"โน...ทัชมาฮอลไม่ได้อยู่ที่เมืองนี้ ทัชมาฮอลเป็นวังที่ใหญ่โตกว่าวังศิวนิมิตมาก แต่ถ้าพูดถึงความสวยงามอันเกิดจากการแกะสลักลวดลายต่างๆ ซึ่งเป็นศิลปะชั้นสูงของชาวภารตแล้ว ก็เชื่อว่าวังศิวนิมิตสวยกว่าทัชมาฮอลมาก เอาเถอะแล้วกันจะพาพวกเราไปเที่ยวทัชมาฮอลในวันนี้นี้ กันจะตั้งใจรักษาท่านมหาราชให้หายเสียก่อน เรื่องที่ชวนะต้องเที่ยวแน่กันจะพาพวกเราไปเที่ยวพาราณสี ล่องคงคาสวรรค์และดูขนบธรรมเนียมของชาวฮินดูริมฝั่งแม่น้ำคงคา ดู พวกโยคีทั้งหลายแสดงอิทธิปาฏิหาริย์

เจ้าแห้วยิ้มเป็น

"รับประทานก็อดินะซีครับคุณหมอ รับประทานผมจะถือโอกาสขอเลขท้ายสามตัวครับ ขอแทงสักสองร้อยบาทเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หัวเราะหึๆ

"รื้อยบาทได้เท่าไรวะ"

"รับประทานห้าหมื่นครับ"

"อ้อ... ไม่เวลานีหว่า"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ คาคิเล็กแก๊งกำลังคลานผ่านประตูวังอย่างแฉะ ทหารยามสองคนซึ่งยืนอยู่ที่ประตูต่างกระทำวันทยาหวัชอย่างแข็งแรง วังศิระนิมิตของท่านมหาราชานุกาฮาน มีทหารรักษาการหนึ่งกองร้อย ทหารเหล่านี้เป็นทหารของรัฐบาลอินเดียส่งมาคุ้มครองมหาราช และอยู่ในบังคับบัญชาของท่านมหาราชโดยเฉพาะ

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ประรภเบาๆ ว่า

"ท่านทำบุญอะไรไว้หนอ ถึงได้มีความสุขได้อยู่วังใหญ่โตเช่นนี้"

รถยนต์ทองคำราคาล้านแล่นมาตามถนนคอนกรีตซึ่งสองฟากทางมีต้นไม้ขนาดใหญ่ และอินทผลัมขึ้นอยู่เรียงราย สนามใหญ่หน้าพระตำหนักเรียบและสะอาด ภายในวังเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ดอกต่างๆ สี ส่วนมากเป็นต้นทานตะวัน นกกระเรียนสองตัวยืนเบ็งอยู่ริมสนาม ด้านซ้ายของพระตำหนักเป็นสระน้ำกว้างใหญ่มีที่กระโดดน้ำและที่นั่งเล่นพักผ่อน สิ่งปลูกสร้างในวังล้วนแต่สวยสดงดงามประดับประดาประมารมีของท่านมหาราชพระองค์นี้

คาคิเล็กแก๊งหุ้มทองคำแล่นมาหยุดเทียบหน้าบันไดพระตำหนัก มหาดเล็กคนหนึ่งรีบวิ่งมาเปิดประตูให้สิ่งหนาดพาสีสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าหัวลงจากรถ นิกกรกล่าวถามเลขานุการส่วนพระองค์ทันที

"คุณปุนา คุณแน่ใจหรือว่ากระเป๋าเสื้อผ้าของพวกเราจะไม่หาย"

สิ่งหนาดหัวเราะ

"ผมรับรองครับคุณนิกร ถ้ามีอะไรหายไปแม้แต่เงินเดียว ผมจะเอาหัวของผมเป็นประกัน มหาดเล็กที่ส่งไปขนของของพวกคุณล้วนแต่เป็นคนที่มีชื่อเสียงสุจริต"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"คุณรับรองอย่างนี้ค่อยโล่งใจหน่อย ผมเอาเงินทิ้งไว้ในกระเป๋าเสื้อย่าฮ่าบาท"

"อย่าว่าแต่เงินเพียง ๒๕ บาทเลยครับ ต่อให้เป็นเงินแสนก็ไม่หาย มหาดเล็กทุกคนไว้วางใจได้ครับ"

ครั้นแล้วสิ่งหนาดก็พาคณะพรรคีสหายขึ้นไปบนพระตำหนักที่ประทับของท่านมหาราช ทุกคนถูกเชิญเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหรา บรรยากาศอบอุ่นด้วยกลิ่นกำยานและรูปหอม ห้องรับแขกห้องนี้มีเครื่องทำความเย็นอันทันสมัยช่วยให้สี่สหายของเราและท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับเจ้าหัวสบายใจขึ้น

เมื่อทุกคนนั่งเรียบร้อยแล้ว สิ่งหนาดปุนาก็ก้มศีรษะโค้งคำนับแล้วกล่าวว่า

"ผมจะขึ้นไปห้องบรรทมทูลให้ทรงทราบว่าคุณหมอกับเพื่อนๆ ได้มาถึงศิระนิมิตแล้ว ขอให้ทุกท่านถือว่าเป็นกันเอง

นะครับ พวกคุณคือแขกผู้มีเกียรติของพระองค์ท่าน พวกมหาดเล็กจะปรนนิบัติรับใช้พวกคุณเป็นอย่างดี" พูดจบเขาก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก

มหาดเล็กสองคนนำเครื่องดื่มและบุหรี่ป้อนรับคณะพรรคีสหาย นิกกรกล่าวถามมหาดเล็กคนหนึ่งโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

"น้องชายที่นี่มีระบำรำน้อยห่มน้อยหรือเปล่า"

ชายหนุ่มผู้นั้นก้มศีรษะโค้งคำนับนายจอมทะเล้นของเราอย่างพิบอบพิเทา

"มีครับ"

นิกรหัวเราะ

"ไปเอามาเดินให้ดูสักคนได้ไหม เลือกที่สวยๆ หน่อย..."

"ผมเสียใจเหลือเกินครับ ท่านมหาราชากำลังประชวร ท่านเลขานุการส่วนพระองค์ได้สั่งห้ามไม่ให้มีการบรรเลงดนตรีอย่างเด็ดขาด และห้ามส่งเสียงอะอะด้วย"

นิกรขมวดคิ้วขึ้น

"แต่กันอยากดูระบำงน้อยห่มน้อย หรือแก้ผ้าโทองๆ ก็ได้ ดนตรีไม่จำเป็นหรอก เต็มเสียงๆ โดยไม่ต้องใช้ดนตรีก็แล้วกัน"

มหาดเล็กหนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"นางระบำที่เดินโดยไม่มีดนตรีประกอบหาได้ยากครับ มีอยู่คนเดียวเท่านั้นแต่หล่อนไม่ใคร่สวย"

นิกรพยักหน้า

"เอาซี...ไม่สวยก็ไม่เป็นไร พวกเราอยากดูระบำการตมมาก เคยเห็นในหนังมันไม่เหมือนกับเห็นจริงๆ จะได้ถือโอกาสแตะอังนิตๆ หน่อยๆ"

"ได้ครับ...ผมจะจัดนางระบำมาเดินเดี่ยวเสนอท่าน"

มหาดเล็กหนุ่มผู้นั้นเดินเข้าไปในห้องเล็กๆ ซึ่งอยู่ติดกับห้องรับแขก สักครู่หนึ่งนางระบำงน้อยห่มน้อยคนหนึ่งก็เอียงกรายออกมาจากห้องนั้น คณะพรรคสี่สหายทำท่าพะอืดพะอมไปตามกัน นางระบำคนนี้ได้ระบำได้สวยมาก แต่รูปร่างของหล่อนอ้วนจ้ำม่ำผิดปกติ ผิวเนื้อดำสนิท นัยน์ตาโต ริมฝีปากหนามองดูห้าวันห้าคืนยังไม่รู้ว่าสวยตรงไหน อาเสี้ยกิมหงวนรีบโบกมือห้ามและเอ็ดตะโรลั่น

"พอแล้วๆ อีหนู ลำบากนักก็ไม่ต้องเดินหอรอก เข้าโรงได้แล้ว"

แม่สาวร่างจ้ำม่ำหยุดเดินระบำทันที ยกมือท้าวสะเอวมองดูคณะพรรคสี่สหายอย่างเคืองๆ แล้วกล่าวขึ้นด้วยภาษาไทยอย่างชัดเจนว่า

"หมายความว่าอะไรคะ พวกท่านคิดว่าหนูเดินระบำไม่เป็นหรือคะ"

อาเสี้ยหัวเราะ

"ไม่ใช่อย่างนั้น แต่พวกเราสงสารหนู กว่าจะยกขาขึ้นแต่ละข้างรู้สึกว้าหว้าต้องออกแรงมาก ไปเถอะหนู"

หล่อนยิ้มอย่างกว้างขวางและนำกล้ว

"นอกจากการเดินระบำ พวกคุณๆ จะไม่ให้หนูบริการอย่างอื่นบ้างหรือคะ เป็นต้นว่าเรียกหนูไปนั่งตัก"

นิกรหัวเราะก๊าก

"ตักของเธอขนาดรถถังเอ็ม ๒๔ ขึ้นนั่งตักน้ำละก้อตัวของน้ำคงจะแบนเป็นกล้วยปิ้งแน่นอน ไปเถอะหนู...อ้อจันจ๊กกระแระเนาะ โคนทิ้งเสียบ้างซี ปล่อยให้เพียบพยาบอย่างนี้ไม่รำคาญบ้างหรือ"

หล่อนหัวเราะ

"ก็ไม่ได้หนักสิริษะคุณน้ำไม่ใช่หรือคะ"

นิกรทำคอขุ่น

"จริงซึ้นนะ...-ความจริงไม่ได้หนักบาลฉันเลย"

แม่สาวใหญ่รูปร่างหน้าตาซีริ้ว พาดหัวเดินออกไปจากห้องรับแขกอย่างกระพืดกระเฟียด นิกรผลุดลุกขึ้นเดินระบำอย่างครั้นเครงเขาสายกันไปมาจนกระทั่งพลเอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ยๆๆ ที่นี้ไม่ใช่บ้านของเราโว้ย ทะลึ่งให้มันรู้จักกาละเทศะบ้าง"

ทันใดนั้นเองสิงหนาดปุณาเลขานุการส่วนพระองค์ของท่านมหาราชชานุกขาน ก็วิ่งเข้ามาในห้องรับแขกอย่างร้อนรน โบกหน้าของเขาซีดเผือด นัยน์ตาล้อกแล่กแสดงความหวาดกลัว

"คุณหมอ...คุณหมอ" สิ่งที่น่าทึ่ง

ขณะที่พระสหายกับเจ้าแก้ว และเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างผ่านพรอดลุกขึ้นและปราดเข้ามาหาท่านเลขานุการ

"มีอะไรเกิดขึ้นคุณสิ่งไหน" นายแพทย์หนุ่มถามโดยเร็ว

สิ่งไหนหายใจถี่เร็ว

"เดี๋ยวก่อน...ผมตกใจและตื่นเต้นมาก โอ...ผมยังพูดไม่ออก ให้ผมยืนเฉยๆ อีกสักห้านาทีนะครับ แล้วผมจะบอกให้คุณหมอว่า ท่านมหาราชากวักยาพิษกำลังจะสิ้นพระชนม์อยู่แล้ว"

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

"เอาละ...ผมรู้แล้วว่าท่านมหาราชากวักยาพิษ โปรดพาพวกเราขึ้นไปเฝ้าพระองค์เดี๋ยวนี้ ผมอาจจะช่วยพระองค์ได้ นั่น เสียงรถยนต์บรรทุกกระเป่าเสื้อผ้าและยารักษาโรค กับเครื่องมือผ่าตัดแล่นเข้ามาในวังแล้วใช่ไหมคุณ..."

สิ่งไหนวิ่ง ไปที่หน้าต่างแล้วกลับมา

"ครับ...ใช่แล้ว"

ดร. ดิเรกเดินมาทางเจ้าแก้ว

"เร็ว...เจ้าแก้วแกออกไปที่รถบรรทุกกระเป่าเสื้อผ้าและเอากระเป่ายาในรถมาให้กัน โดยเร็ว"

"รับประทานเอายาเม็ดหรือยาน้ำครับ"

ดร. ดิเรกแยกเขี้ยว

"เอามาทั้งกระเป่าโวย กระเป่าล่วมยาของข้านะ"

"อ้อ...รับประทานไม่บอกยังงั้นนี่ครับ"

สิ่งไหนรีบพาคณะพระสหายออกไปจากห้องรับแขก ส่วนเจ้าแก้วรีบออกไปทางหน้าต่าง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างติดตามสิ่งไหนขึ้นบันไดไปชั้นบนของพระตำหนักใหญ่ ตรงไปยังห้องส่วนพระองค์ของท่านมหาราชานุกาน

ห้องบรรทมเป็นห้องกว้างขวางและสวยงามมาก มหาราชานุกานบรรทมอยู่บนพระแท่น มีชายหนุ่มรูปงามอายุในวัยเบญจเพศคนหนึ่งนั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ พระองค์ ชายหนุ่มผู้นี้คือเจ้าชายยัฟฟา พระโอรสบุญธรรมของท่านมหาราชานันเอง ซึ่งพระองค์ได้ขอมมาเลี้ยงตั้งแต่เล็กๆ และทรงรักใคร่ราวกับพระโอรสของพระองค์เอง เจ้าชายหนุ่มพระองค์นี้มีนิสัยเป็นพาลสันดานชั่ว ขาดความกตัญญูทศเวที ลักลอบเป็นชู้กับนางในฮาเร็มของท่านมหาราชามาหลายคนแล้ว เจ้าชายยัฟฟาทรงปรารถนาในทรัพย์สมบัติอันมหาศาลของท่านมหาราชานุกาน ดังนั้นเมื่อตำรวจวังได้โทรศัพท์มาจากสถานีรถไฟปटनाแจ้งว่า ดร. ดิเรกกับคณะได้เดินทางมาถึงแล้ว เจ้าชายยัฟฟาก็วางยาพิษท่านมหาราชานุกาน เพื่อหวังจะให้พระองค์สิ้นพระชนม์เสียก่อนที่ ดร. ดิเรกจะรักษาพระโรคภายในของพระองค์ ยาพิษที่เจ้าชายผสมลงในแก้วน้ำผลส้มนั้น เป็นรากไม้ชนิดหนึ่ง ที่มนุษย์และสัตว์กินเข้าไปแล้วจะต้องเสียชีวิตภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ หยุดชะงักกลางห้อง และจ้องมองดูท่านมหาราชานุกานอย่างหวังโย เจ้าชายยัฟฟาค่อยๆ ลุกขึ้น และยกพระหัตถ์ขวามือขึ้นพลางรับสั่งกับนายแพทย์หนุ่ม

"คุณหมอ...คุณจำฉันได้ไหม..."

ดร. ดิเรกเดินขมวดคิ้วแล้วก้มศีรษะถวายคำนับ

"สวัสดิการะหม่อม เวลาสี่ปีที่ไม่ได้พบกันรู้สึกว่าคุณพระบาทเปลี่ยนแปลงไปมาก กระหม่อมเกือบจะจำไม่ได้ ทรงพระตำราญดีหรือฝ่าบาท"

"ขอบคุณมาก ฉันไม่สบายใจหรือคุณหมอ เสด็จพ่อประชวรมาหลายเดือนแล้ว และขณะนี้ฉันกับสิ่งไหนกำลังสงสัยว่าเสด็จพ่อถูกวางยาพิษ สิ่งไหนไปตามฉันที่ห้องเมื่อครู่นี้เอง บอกฉันว่าเสด็จพ่อมีพระอาการน่าสงสัยว่าถูกวางยา ฉัน

ก็รีบมาที่นี่และสั่งให้ทหารจับมหาดเล็กไปขังไว้สี่คนด้วยกัน ล้วนมีหน้าที่ถวายงานเสด็จพ่อ เชิญคุณหมอตระกูลเสด็จพ่อ บางทีคุณหมอมอาจจะให้ความช่วยเหลือเสด็จพ่อได้"

ดูเหมือนดิเรกจะรู้ว่าเจ้าชายยัฟฟานี้แหละที่เป็นตัวการวางยาพิษท่านมหาราชานุกษานเขารู้มานานแล้วว่าเจ้าชายยัฟฟามีพระนิสัยเลว เพราะไม่ได้เป็นเจ้ามาแต่กำเนิด บิดาของเจ้าชายยัฟฟานั้นเคยเป็นหัวหน้าโจร ยัฟฟาจึงมีเลือดพ่อ ถึงแม้ท่านมหาราชจะทะนุถนอมทรงเลี้ยงดูเป็นอย่างดี เจ้าชายยัฟฟาก็หาเป็นคนดีไม่ได้

นายแพทย์หนุ่มปราดเข้าไปที่พระแท่น ในเวลาเดียวกันนี้เอง มหาดเล็กคนหนึ่งก็พาเจ้าแห้วเข้ามาในห้องบรรทม เจ้าแห้วถือกระบี่ปล่าวมาเดินเข้าไปหานายแพทย์หนุ่ม และส่งล่าวมาให้อย่างนอบน้อม

ร่างอันอ้วนใหญ่ของท่านมหาราชานุกษานกำลังดิ้นรนทรุนทรายด้วยอำนาจของยาพิษ ดร. ดิเรกเอื้อมมือจับข้อพระหัตถ์ซ้ายเพื่อตรวจดูชีพจร สักครู่เขาเขย่าพระองค์เบาๆ

"ฝ่าบาท...กระหม่อมมาแล้ว"

ท่านมหาราชาทรงครางแผ่วเบาและขมวดพระขนงย่น

"ดิเรกหรือ โอ๊ย...ฉัน...ฉันถูกวางยาพิษ ช่วยฉันด้วยดิเรกฉันยังไม่อยากตาย ฉันเสียดายนางสาวเริ่มของฉัน โอ๊ย...ช่วยฉันด้วยอย่าเพิ่งให้ฉันตายเลย ฉันอยากมีเมียแฮะๆ"

ดร. ดิเรกหัวเราะหึๆ เขาเปิดกระบี่ปล่าวของเขาออกแล้วกล่าวกับเจ้าชายยัฟฟาว่า

"ได้โปรดเสด็จออกไปนอกห้องก่อนฝ่าบาท กระหม่อมจะล้างท้องท่านมหาราช และช่วยเหลือพระองค์ให้รอดพ้นจากอันตราย"

เจ้าชายหนุ่มกำลังหาทางที่จะออกไปจากห้องนี้อยู่แล้ว เมื่อดิเรกพูดเช่นนี้ยัฟฟาก็รีบลุกขึ้น

"เชิญตามสบายคุณหมอม ถ้าต้องการอะไรก็เรียกเอาที่สิ่งไหน หรือถ้าต้องการตัวฉันก็ให้คนไปตามได้"

ครั้นแล้วยัฟฟาก็เสด็จออกไปจากห้องบรรทม ดร. ดิเรกรับช่วยเหลือท่านมหาราชทันที ตามวิธีการของนายแพทย์พล, นิกร, กิมหงวนและเจ้าคุณปัจฉิมฯ ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์ หลังจาก ดร. ดิเรกได้ล้างท้องท่านมหาราช ด้วยการใส่สายยางแห้วเข้าไปในห้องให้ทรงพระอ้วกแตกหลายพักหลายราแล้ว นายแพทย์หนุ่มก็รับรองกับพรรคพวกของเขาว่า ท่านมหาราชานุกษานฟื้นอันตรายแล้ว

"เคราะห์ดีเหลือเกินที่ยังไม่ทันละลายหมด" นายแพทย์พูดพลางผสมยาบำรุงหัวใจ ใส่หลอดฉีดขนาดสองซี.ซี. เพื่อฉีดให้พระองค์ "ถ้าช้ากว่านี้ครึ่งชั่วโมงท่านมหาราชก็ทรงพระม่งท่งแน่นอน"

ท่านมหาราชลื้มพระเนตรขึ้นในท่าที่เหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียละเหยียพระทัย

"หมอดิเรกที่รัก ฉันรอดตายแล้วหรือ"

"กระหม่อม...ฝ่าพระบาทฟื้นอันตรายแล้ว"

ทรงถอนพระทัยเสือกใหญ่

"เออ...ค่อยยังชั่วหน่อย ฉันนะไม่เคยเชื่อถือหมอกคนใดหรอก ฉันเลื่อมใสเธอคนเดียวเท่านั้น โอ๊ยเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ ฉันไม่เคยอ้วกอย่างมโหฬารเหมือนครั้งนี้ ฉันแทบจะขาดใจตายไปเลยมันเหนื่อยจนบอกไม่ถูก" รับสั่งจบ ก็หันพระพักตร์มาทางสิงหนาทเลขานุการส่วนพระองค์ผู้เต็มไปด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระองค์ "สิงหนาทไปเอาทองคำขนาดลูกฟักมากหนึ่งลูก ข้าจะให้หมอดิเรกเป็นรางวัลที่ช่วยชีวิตข้าในครั้งนี้"

สิงหนาทก้มศีรษะถวายคำนับ

"ลูกเล็กหรือลูกใหญ่ฝ่าพระบาท"

"ลูกใหญ่ที่สุด ทองร้อยเปอร์เซ็นต์ ระวังจะหยิบผิดนะ เพราะที่ทำไว้ทองห้าเปอร์เซ็นต์มีอยู่ไม่น้อย"

ดร. ดิเรกพูดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"เอาไว้รวมๆ ประทานกระหม่อมในคราวเดียวกันดีกว่าพะยะค่ะ กระหม่อมยังจำได้ว่า เมื่อครั้งก่อนที่กระหม่อมมาเที่ยวอินเดีย พระองค์ประชวรเป็นไข้หวัดใหญ่ ฝ่าบาทได้ติดกระหม่อมไว้ทองขนาดลูกฟักหนึ่งผล"

ท่านมหาราชายกพระพักตร์

"จริงสินะ ฉันไม่โกหกหรือก เอะเอะ แล้วฉันจะช่วยให้เธอให้เรียบร้อย ฉันขอบคุณมากที่เธอกับพรรคพวกของเธอได้เดินทางมาอินเดีย เพื่อรักษาโรคร้ายในของฉัน"

ดร. ดิเรกถือโอกาสแนะนำท่านมหาราช ให้รู้จักกับสามสหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแก้ว พระองค์ทรงปฏิสนธารกับคณะพรรคสี่สหายเป็นอย่างดี และรับสั่งด้วยภาษาไทยอันชัดเจน โดยเฉพาะพระองค์พอพระทัยเจ้าคุณปัจฉิมฯ มีรูปร่างอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยคล้ายๆ กับพระองค์ท่านมหาราชจึงโปรดปรานเจ้าคุณปัจฉิมฯ มาก คณะพรรคสี่สหายต่างนั่งเรียงรายอยู่บนเก้าอี้นวมห่างจากพระแท่นไม่กี่ม้าน้อย

หลังจากดร. ดิเรกได้อธิบายารุ่หัวใจ ให้ท่านมหาราชหนึ่งเข็ม พระองค์ก็สดชื่นแข็งแรงขึ้นตามลำดับ ยาของดิเรกเป็นยาที่มีคุณภาพอย่างยอดเยี่ยมนั่นเอง พระองค์ทรงขุยจ้อ รับสั่งว่าหาดเล็กประจำห้องบรรทมคนใดคนหนึ่งเป็นผู้วางยาพิษพระองค์แน่นอน

"ฉันไม่เข้าใจเลยที่มหาดเล็กคิดฆ่าฉัน ฉันเองรักใคร่มหาดเล็กทุกคนเหมือนลูกหลาน เขาไม่น่าจะคิดฆ่าฉันได้งคง"

ดร. ดิเรก พุดโพล่งขึ้นทันที

"ฝ่าบาท อย่าลงโทษมหาดเล็กเลยพะยะค่ะ มหาดเล็กทุกคนล้วนแต่จงรักภักดีต่อฝ่าบาททั้งนั้น"

ท่านมหาราช ผินแฉ่มพระสรวล

"ถ้าเช่นนั้นใครเล่าจะวางยาพิษฉัน หรือเธอสงสัยยัฟฟา"

"ไม่ใช่สงสัยพะยะค่ะ กระหม่อมมั่นใจทีเดียว อย่างไรก็ตามเจ้าชายยัฟฟา ก็ต้องคิดปลงพระชนม์ฝ่าบาท ระหว่างที่กระหม่อมโดยสารรถไฟ มาจากกัลกัตตากระหม่อมได้ใช้เวลาหลายชั่วโมงสนทนากับสิงหนาด ถึงเรื่องส่วนพระองค์ กระหม่อมไม่เคยปรักปรำใคร แต่กระหม่อมเชื่อว่าเจ้าชายยัฟฟาเป็นผู้วางยาพิษพระองค์แน่ๆ"

ท่านมหาราช มีพระพักตร์หม่นหมองทันที

"ฉันไม่อยากจะคิดเช่นนี้หรือ ลูกฆ่าพ่อเป็นไปได้หรือ"

ดร. ดิเรกหัวเราะ

"ในยุคปรมาณูนี้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มักจะเป็นไปได้เสมอแหละฝ่าบาท"

"อ้อ ก็น่าคิด ที่หม่อมพุดอย่างนี้" รับสั่งจบ ก็หันพระพักตร์มาทางเลขานุการของพระองค์ "สิงหนาด อย่าเอะอะวู่วามไป ลงไปหาผู้บังคับกองรักษาการเดี๋ยวนี้ เล่าเรื่องที่เข้าถูกลอบวางยาพิษให้เขาฟัง และให้เขาพาทหารจำนวนหนึ่งขึ้นมาบนนี้ ค้นห้องยัฟฟาถูกฆ่า ถ้าได้ยาพิษของกลาง ข้าก็จะจัดการลงโทษยัฟฟาให้สมกับความผิดของเขา ข้าได้อภัยให้เขามาช้านานแล้ว เมื่อเขาทำความผิดหรือประพฤดิชั่ว ข้าก็คิดว่าเขาเป็นเด็กและอภัยให้เขา แต่ถ้าเขาวางยาพิษข้าจริงๆ ข้าก็เห็นจะต้องบอกศาลาในครั้งนี้ เร็วจัดการตามคำสั่งข้า"

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

"หาเหล้ามากินกันด้วยนะครั้นสิงหนาด ได้เวลากินเหล้าของผมแล้ว แอ๊ะ แอ๊ะ"

นิกรพุดขึ้นบ้าง

"ถ้ามีไก่อ่างก็เอาติดมือขึ้นมาบ้างนะครับ"

ท่านมหาราชรับสั่งขึ้นทันที

"อย่างนี้ซึ่งถึงจะเรียกว่ารักกันนับถือกันชาวอินเดียถือว่าถ้าแขกผู้มาหาไม่ขออะไรกินแสดงว่าแขกผู้นั้นถือตัว และรังเกียจ ฮะ ฮะ พวกเขอน่ารักจริงๆ ขอให้อดใจสักครึ่งชั่วโมง คนของฉันทันจะจัดอาหารและเหล้าเลี้ยงดูพวกเธออย่างเต็มที่ ป่านนี้พวกพ่อครัวคงกำลังจัดเตรียมอาหารกันแล้ว"

นิกรลืมนตาโพลง เขาร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"ไชโย ขอให้ท่านมหาราชานุกาข่าน จงทรงพระเจริญ"

สิงหนาด พาตัวเดินออกไปจากห้องบรรทม หลังจากนั้นเจ้าทาสหนุ่มร่างกำยำสองคนก็ถือถาดใส่เครื่องดื่ม และบุหรีเข้ามาในห้อง เมื่อวางลงบนโต๊ะเรียบร้อยแล้วเขาก็กลับออกไป

ท่านมหาราชานุกาข่านทรงสนทนากับคณะพรรคทั้งสี่สหายอย่างสนิทสนม พระองค์ทรงพระสรวลลั่นเมื่ออาเสี้ยกิมหงวนลุกขึ้นเดินเข้ามาพิจารณาอุเสาพระแท่น

"เธอแปลกใจหรือ ที่เสาเตียงของฉันทัดด้วยทองคำ"

อาเสี้ยมึนแฮะๆ

"พะยะค่ะ กระหม่อมกำลังพิจารณาดูให้รู้แน่ว่ามันเป็นทองชุบหรือทองคำจริงๆ"

มหาราชาทรงพระสรวลก้าก

"เธอคิดว่าฉันทันเป็นเศรษฐีกำมะลอขังงั้นหรือ ฮะ ฮะ เสาเตียงของฉันทันทั้งสี่เสานี้เป็นทองคำจริงๆ ถึงแม้ข้างในจะโปรง ก็มีน้ำหนักเสาละครึ่งกิโล"

กิมหงวน ถอนหายใจเสือกใหญ่ กลับมานั่งที่เก้าอี้ตามเดิมแล้วทูลว่า

"กระหม่อมยอมรับว่า ในชีวิตของกระหม่อมนี้ กระหม่อมไม่เคยเห็นใครที่จะร่ำรวยกว่าฝ่าพระบาทเลยพะยะค่ะ กระหม่อมเองก็ได้ชื่อว่าเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่งในประเทศไทย แต่ไม่เคยมีรถยนต์หุ้มทองคำ เตียงนอนก็เป็นเตียงพ่นเหล็ก เกออร์ธรรมดา อ้า ฝ่าพระบาทเคยทรงฉีกธนบัตรเล่นบ้างหรือเปล่าพะยะค่ะ"

ท่านมหาราชาทรงขมวดพระขนงย่น

"ฉีกธนบัตรเล่น...จำเป็นอย่างไรหรือ"

เสี้ยหงวนหัวเราะ

"ไม่จำเป็นหรอกพะยะค่ะ แต่เศรษฐีหรือมหาเศรษฐีควรจะใช้เวลาว่างฉีกเงินทิ้งเล่นแก้กุ่มบ้าง"

"เธอเคยทำหรือ" รับสั่งถามอย่างสนพระทัย

"เคยบ่อยๆ พะยะค่ะ"

ท่านมหาราชายกพระพักตร์รับทราบ แล้วหันมาทางพล

"เธอละ เคยฉีกธนบัตรเล่นบ้างหรือเปล่า"

"ไม่เคยกระหม่อม" พลทูลยิ้มๆ "กระหม่อมมีฐานะไม่ร่ำรวยพอที่จะฉีกเงินเล่นเหมือนอย่างอาเสี้ยกิมหงวน"

ท่านมหาราชามิ้มพระโอษฐ์แน่น แล้วหันมารับสั่งกับเสี้ยหงวน

"ถ้าเช่นนั้นเธอคงรวยมากทีเดียว ฉันทันเพิ่งเคยได้ยินได้ฟังเดี๋ยวนี้ว่ามีเศรษฐีคนหนึ่งคือเธอที่กล้าฉีกธนบัตรเล่น"

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เรื่องเล็กกระหม่อม กระหม่อมเคยฉีกเล่นเสมอ บางทีมีคนขึ้นที่นอนหา ดี.ดี.ที. ไม่พบ กระหม่อมก็บอกให้ภรรยาเขาใช้ธนบัตรใบละร้อย ปีกสองปีกจุดเผาตามที่นอน"

ท่านมหาราชายิ้มพระโอษฐ์

"ไม่แล้ว...นับว่าเธอร่ำรวยพอใช้ แต่ว่า...ขอโทษนะกิมหงวน คนอย่างฉันทันไม่เคยยอมแพ้ใครในเรื่องความมั่งมี"

เสียงหวนหน้าตื่น

"โอ-กระหม่อมไม่หาญสู้ฝ่าบาทเลยกระหม่อม ดิเรกเคยเล่าให้กระหม่อมฟังเสมอว่า ฝ่าบาทเป็นมหาเศรษฐีที่เข้าไปในห้วงนอนของแก หรือขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ของแก"

ชานุกข่านทรงพระสรวลอย่างพอพระทัย

"ถูกแล้ว เรื่องเพชรและมณีต่างๆ ฉันมีมากทีเดียว เอาเถอะ ระหว่างที่เธอพักอยู่กับฉัน ฉันจะให้พวกเธอได้ชมสมบัติอันมหาศาลของฉัน ในวันหนึ่งเธอจะได้เห็น โคตรเพชรขนาดใหญ่มากที่สุด โดพอๆ กับลูกมะขามป้อมเม็ดหนึ่งราคาอย่างท่วมๆ ก็ในราวสี่ห้าล้านรูป ฉันมีอยู่ในราวพันเม็ดเห็นจะได้"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ทูลว่า

"กระหม่อมอยากเห็นเหลือเกิน อย่างน้อยก็จะได้เป็นบุญตาของกระหม่อมเสียงลือเสียงเล่าอ้าง กระหม่อมได้ยินได้ฟังมานานแล้วว่า ฝ่าพระบาททรงร่ำรวยที่สุดในโลก"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะชานุกข่านรับสั่งเรียก ดร. ดิเรก ให้ไปนั่งบนพระแท่นบรรทม แล้วรับสั่งกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการ

"หมอดิเรกที่รัก นายแพทย์ชาวอังกฤษผู้หนึ่งชื่อ หมออันโทนี่ ฟรีแมนด์ ได้ตรวจร่างกายของฉันอย่างถี่ถ้วนเมื่อต้นปี นี้ เขาลงความเห็นว่าเป็นเพราะฉันมีเมียมากเกินไป ดับและไตของฉันจึงพิการ เขาแนะนำให้ฉันเดินทางไปรักษาตัวที่เกาะอังกฤษ เพื่อเปลี่ยนไตใหม่ ตอนแรกฉันเกือบจะตกลงใจแล้ว แต่ฉันไม่เชื่อความสามารถของนายแพทย์คนไหนคนใดในโลกนี้ ฉันเชื่อถือแต่เธอคนเดียวเท่านั้น จึงได้โทรเลขติดต่อกับเธอ ขอให้เธอช่วยตรวจร่างกายฉันให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่งเถอะนะ ฉันควรจะเปลี่ยนอวัยวะภายในบ้าง เป็นต้นว่าตับ, ม้าม, ใส้อ่อน, ดอกจอก, สามสิบสองกลีบหรืออะไรเหล่านี้ ฉันยินดีให้เธอทำการผ่าตัดฉันจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขอย่างไรก็ได้แต่เธอ ฉันต้องการให้ฉันแข็งแรงและเป็นหนุ่มกว่านี้ ในเรื่องค่าป่วยการของเธอไม่ต้องพูดถึง รักษาเสร็จแล้วจะต้องการเงินจากฉันเท่าใดก็เขียนบิลส่งมา ฉันจะจ่ายให้เธอทันทีส่วนรางวัลพิเศษก็ถือของขนาดลูกฟักและเพชรนิลจินดาอีกมากมาย"

ดร. ดิเรก ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขามีหวังจะได้เงินล้านจากมหाराชาองค์นี้ นายแพทย์หนุ่มยิ้มให้กับเพื่อนเกลอของเขาแล้วทูลท่านมหाराชาว่า

"ฝ่าบาทจะให้กระหม่อมตรวจร่างกายของฝ่าบาทเมื่อไรพะยะคะ"

"ตรวจเดี๋ยวนี้เลย ฉันต้องการมีสมรรถภาพของลูกผู้ชาย เธอรู้ไหมฉันหย่อนความสามารถมานานแล้ว ชายาของฉันทั้งสี่สิบคนในฮาเร็มล้วนแต่ยิ้มเยาะดูหมิ่นฉัน ถ้าเธอเปลี่ยนไตและไตให้ฉัน ฉันก็จะกลายเป็นคนหนุ่มที่มีสมรรถภาพอย่างสมบูรณ์ ตรวจเดี๋ยวนี้ก็ได้กันนะ" รับสั่งจบ ท่านชานุกข่าน ก็เอนพระองค์ลงนอน บนพระแท่นทองคำ "เอาเลยดิเรก ฉันอนุญาตให้เธอตรวจตามสบาย"

ดร. ดิเรกหยิบสายฟิงออกมาจากกระเป๋าแล้วมยาของเขา ต่อจากนั้นเขาก็เริ่มตรวจท่านมหाराชาอย่างละเอียดถี่ถ้วน พลังทูลถามพระอาการต่างๆ ไป การตรวจวินิจฉัยโรคของ ดร. ดิเรกนั้นเขาเชี่ยวชาญมาก ดิเรกใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีเขาก็ตรวจเสร็จ

แล้วดิเรกก็ประคองท่านมหाराชาให้ลุกขึ้นประทับนั่ง สีหน้าของนายแพทย์ไม่ได้แสดงความวิตกเป็นทุกข์อะไรเลย

"ว่ายังไงดิเรก เธอตรวจเสร็จแล้วหรือ?"

"เสร็จแล้วกระหม่อม" ดร. ดิเรกทูลยิ้มๆ "กระหม่อมยินดีที่จะทูลให้ฝ่าบาททรงทราบ ว่า ดับไตใส่ฟงของฝ่าบาทไม่ได้ชำรุดเสียหายอะไรเลยพะยะคะ"

"หา" ทรงอุทานลั่น "เธอยังไงนะดิเรก เธอว่าเครื่องในของฉันเป็นปกติ"

"พะยะค่ะ ถ้าพระองค์ประชวรด้วยโรคดับพิการ พระพักตร์ก็คงซุบซิด พระวรกายก็จะผอมแห้งไม่อ้วนท้วนอย่างนี้ และถ้าฝ่าบาทเป็นโรคไตพิการก็จะทรงขมขื่นไปทั้งตัว กระทบอ้อมกลัรับรองว่าดับไตได้พุ้งและเครื่องในของฝ่าบาทยังได้อยู่"

"ยังงั้นหรือ แล้วทำไมฉันถึงอ่อนระโหยโรยแรง อยากจะนอนหลับทั้งวัน ทำอะไรนิดหน่อยก็เหนื่อย"

ดร. ดิเรกอมยิ้ม

"ร่างกายของมนุษย์เราก็เปรียบเหมือนกับเครื่องยนต์พะยะค่ะ ยิ่งใช้มันมากก็ยิ่งสึกหรอมาก ฝ่าบาทมีชายาตั้งสี่สิบคนก็แค่น้อย แต่ไม่เป็นไรพะยะค่ะกระทบอ้อมจะฉินฉินหากำลังให้ฝ่าพระบาทซึ่งเป็นยาที่กระทบอ้อมคิดขึ้นเอง รับรองว่าฉินฉินเพียงสองเข็มเท่านั้นฝ่าบาทจะฉีกฉีกเข้มแข็งเหมือนกับชายหนุ่มทั้งหลาย ฝ่าบาทจะทรงมีสมองเฉียบแหลม มีเรี่ยวแรงกำลังวังชาเกิดขึ้นอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ชายาของฝ่าบาทจะฉินฉินประหลาดใจไปตามกัน ฝ่าบาทจะเป็นหนุ่มฉินฉินอาการอ่อนเพลียละเอียดใจจะไม่เกิดขึ้นอีก ฝ่าบาทจะฉินฉินแคล้วคล่องว่องไวและอยากจะประกอบกิจการงานตลอดวัน อำนาจของยาฉินฉินจะทำให้ฝ่าบาททรงขยันฉินฉินมาก"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวลและคิดพระหัตถ์ดังเป็ะ

"ถ้าฉินฉินเป็นอย่างนี้จริงๆ ฉินฉินจะให้ทองเธอขนาดลูกฟักใหญ่ๆ นอกเหนือไปจากเงิน"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"สามลูกแล้วพะยะค่ะ ฝ่าบาทคงไม่ลืม"

"อ้อ ไม่ลืมหรือคุณนิกร ฉินฉินจะมอบทองคำเท่าลูกฟักให้ดิเรกจริงๆ เออเนาะ คนเรานี้แปลคนนะ เมื่อนึกว่าตัวป่วยไข้ไม่สบายความเข้มแข็งแห่งร่างกายและจิตใจก็ลดน้อยถอยลง แต่พอหมอยืนยันว่าไม่ได้เป็นอะไรฉินฉินก็กระปี้กระเป่าขึ้นมาก" รับสั่งจบก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิมฯ "ฉินฉินลุ่มใจมานานแล้วเจ้าคุณ กลัวว่าจะต้องเปลี่ยนดับไตได้พุ้งใหม่ เดียวนี้ฉินฉินสบายใจแล้ว ฉินฉินจะต้องรับรองเจ้าคุณและลูกหลานของเจ้าคุณอย่างดีที่สุด ขอให้ฉินฉินจัดการกับอำมมุษย์ใจร้ายที่มีมั่งวาทพิษฉินฉินเสียก่อน ฉินฉินจะพาไปเที่ยวกรุงพาราณสี และไปเที่ยวเมืองอื่นๆ เป็นฉินฉินว่าเมืองของพระพุทธรเจ้าฉินฉินจะพาล่องแม่น้ำคงคาสวรรค์ ฉินฉินจะพาไปล่าสิงห์โตและล่าสัตว์ที่เขาหิมาลัยในประเทศเนปาล พี่ชายของฉินฉินซึ่งเป็นลูกของฉินฉินเป็นมหาราชอยู่ที่นั่น เราจะเข้าไปในเนปาลได้โดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง ฉินฉินรับรองว่าระหว่างที่เจ้าคุณและคุณๆ เหล่านี้ พักอยู่กับฉินฉินในฐานะแขกผู้มีเกียรติฉินฉินจะมีความสุขและเลี้ยงดูอย่างเต็มที่ คนของฉินฉินจะคอยปรนนิบัติรับใช้ตลอดเวลา และฉินฉินจะอนุญาตให้ทุกคนมีสิทธิร่วมรักกับนางในฮาเร็มของฉินฉินด้วย รับรองว่าแต่ละคนหยาดฟ้ามาฉินฉินทีเดียว"

นิกรทูลว่า "เรื่องผู้หญิงไม่สำคัญกระทบอ้อม เรื่องกินสำคัญกว่า"

มหาราชาทรงพระสรวลฉิน

"ไม่ต้องวิตกคุณนิกร ฉินฉินรับรองว่าฉินฉินมีอาหารอย่างเหลือเฟือตลอดจนผลไม้, เหล้าและบุหรีไว้ต้อนรับเธอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ประเดี๋ยวถึงเวลาอาหารค่ำเธอจะได้ร่วมรับประทานอาหารกับฉินฉิน แล้วเธอจะเห็นว่าอาหารที่เรากินกันนั้น พวกคนจนๆ จะกินกันได้พันคน ฉินฉินพอใจเจ้าคุณและพวกเธอมาก ฉินฉินถือว่าทุกคนเป็นมิตรที่ดีของฉินฉิน" แล้วพระองค์ก็หันไปเยี่ยมพระสรวลกับเจ้าแก้วซึ่งนั่งสำรวมกริยามารยาทตลอดเวลาและไม่ได้ปริปากพูดอะไรเลย "ยังงั้น นายแก้วคุยกับฉินฉินบ้างสิ ฉินฉินพูดภาษาไทยได้เก่งไหม"

เจ้าแก้วยิ้มแห้งๆ เต็มไปด้วยความเกรงกลัวในบุญวาสนาของท่านมหาราช

"แะ... แะ"

"อ้าว หัวเราะเหะๆ ทำไม คุยกับฉินฉินบ้างสิ"

คราวนี้เจ้าแก้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"รับประทาน ผมไม่เคยเข้าเฝ้าเจ้านายหรือครับ" เจ้าหัวพูดเสียงสั้นเครื่องนำสงสาร "เจ้าพ่ออย่าพูดกับผมเลยครับ ผมพูดกับเจ้าพ่อไม่ถูก"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ หัวเราะครืน ท่านมหาราชทรงพระสรวลแล้วรับสั่งกับพลอย่างเป็นกันเอง

"คนใช้ของเธอคนนี้ รู้สึกว่าเรียบร้อยสงบเสงี่ยมมาก"

"มิได้กระหม่อม มันยังไม่คุ้นกับฝ่าบาทก็ทำเรียบร้อยไปยังงั้นเอง อ้ายหมอนี้แหละฝ่าบาทร้ายที่สุด"

ทันใดนั้นเองสิ่งหนึ่งมา ก็เข้ามาในห้องบรรทมอย่างรีบร้อน ในมือขวาของเขถือห่อกระดาษสีน้ำตาลซึ่งมีลักษณะเป็นซองเล็กๆ ซองหนึ่ง เลขานุการส่วนพระองค์ของขานุกข่านตรงเข้ามาหยุดยืนหน้าพระแท่น แล้วก้มศีรษะถวายคำนับขานุกข่านอย่างนอบน้อมพลาทูลว่า

"กระหม่อมกับผู้กองทหารหกคน ได้บุกเข้าค้นห้องเจ้าชายตามพระรับสั่งแล้วพะยะค่ะ เราช่วยกันค้นห้องบรรทมของเจ้าชายอย่างละเอียดถี่ถ้วน พบยาพิษหรือรากไม้มรณพฤกษ์ซ่อนอยู่ในตู้พระกุญษาพะยะค่ะ รากไม้มรณพฤกษ์นี้เป็นที่รู้จักกันว่าใช้เป็นยาเบื่อสัตว์ต่างๆ มีจำหน่ายตามร้านขายยาโบราณโดยทั่วไป" ทูลจบก็ส่งซองบรรจุยาพิษถวายท่านมหาราช

พระพักตร์ของขานุกข่านเคร่งเครียดทันที พระองค์ทรงนึกไม่ถึงว่าเจ้าชายยัฟฟาพระโอรสบุญธรรมของพระองค์จะคิดการกำริบเสิบสานถึงเพียงนี้ ขานุกข่านเสียพระทัยและเจ็บช้ำพระทัยอย่างยิ่ง

"ยัฟฟาถูกคุมตัวไว้แล้วหรือยัง"

"ถูกคุมตัวไว้แล้วพะยะค่ะ"

"ดีแล้วสิงหนาด ไปบอกให้ผู้บังคับกองรักษาการรับยัฟฟามาที่นี่เดี๋ยวนี้ข้าต้องการฟังคำสารภาพจากมัน"

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กขึ้นในหมู่คณะสี่สหาย เลขานุการส่วนพระองค์ก้มศีรษะถวายคำนับ แล้วรีบออกไปจากห้องบรรทมทันที สักครู่หนึ่งนายทหารหนุ่มผู้มียศเป็นร้อยเอกพร้อมด้วยพลทหารในบังคับบัญชาของเขาหกคนซึ่งถือปืนเล็กยาวติดคาบพร้อม ก็นำเจ้าชายยัฟฟาเข้ามาตามพระคำสั่ง สิงหนาดปูลานตามเข้ามาด้วย เจ้าชายยัฟฟามีพระพักตร์ซีดเซียวผิปรกติแต่ท่าทางยังหึ่งผยองตลอดเวลา

ขานุกข่านยกพระหัตถ์ขวาชี้พระพักตร์พระโอรสบุญธรรมของพระองค์

"อ้ายลูกเนรคุณ อ้ายมนุษย์ใจร้าย มึงบังอาจฆ่ากูซึ่งเปรียบเสมือนบิดาของมึง มึงไม่มีความกตัญญูรู้คุณคน มึงรู้ว่าคือคเณร์ดิเรกได้เดินทางมารักษากู มึงก็พยายามวางยาพิษกูเพื่อให้กูตายเสียก่อนที่คือคเณร์ดิเรกจะรักษากู ทั้งนี้ก็เพราะมึงหวังในทรัพย์สินมรดกอันมหาศาลของกูใช่ไหมล่ะ"

สิงหนาดซึ่งพูดภาษาไทยได้ดีพอๆ กับท่านมหาราชได้ช่วยแปลพระรับสั่งของขานุกข่านเป็นภาษาไทย ให้คณะพรรคสี่สหายฟัง

เจ้าชายยัฟฟาทูลขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือว่า

"เสด็จพ่อทรงคิดบ้างไหมว่าลูกถูกใส่ร้าย มันต้องมีใครคนหนึ่งนำยาพิษนี้ไปซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าของลูก"

ขานุกข่านทรงพระสรวลลั่น

"ใครวะใส่ร้ายมึง คนอย่างมึงล้วนมีแต่ความเหลวแหลก มึงลึกลอบได้เสียกับนางในฮาเร็มของกูมาหลายคนแล้ว มึงไม่เคยประกอบกิจการงานใดๆ เลย มึงเอาแต่เที่ยวและตั้งหน้าผละเงินทองของกู จงสารภาพผิดเสียเดี๋ยวนี้ยัฟฟา ถ้าไม่รับกูจะมอบตัวมึงให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจัดการกับมึงต่อไปตามกฎหมาย ในฐานะที่พยายามฆ่ากูด้วยยาพิษ"

ยัฟฟาขบกรามกรอด

"ลูกไม่ได้คิดการชั่วเช่นนี้ ลูกจะรับผิดได้อย่างไร เสด็จพ่อมีพยานหลักฐานหรือเปล่า"

ขานุกข่านค่อยๆ หันพระพักตร์มาทางดิเรก

"วานช่วยฉันคิดหน่อยเถอะดิเรกที่รัก เธอนะเป็นคนเฉลียวฉลาดผิมนุชย์ เธอมีวิธีไต่บ้างใหม่ที่จะให้ยัฟฟ้าสารภาพ ผิด"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"ง่ายเหลือเกินฝ่าบาท บังเอิญกระหม่อมมีเครื่องจับโกหกขนาดจิ๋ว ซึ่งเป็นประดิษฐกรรมของกระหม่อมติดตัวมาด้วย"

ซานุกข่านลืมพระเนตรกว้าง

"เธอเอาเครื่องจับโกหกติดตัวมาเพราะเธอกลัวว่าฉันจะโกหกเธอยังงั้นหรือดิเรก"

"โอ-มิได้กระหม่อม สำหรับฝ่าบาทกระหม่อมเชื่อที่เดียวว่า ฝ่าบาทเป็นผู้มีพระเกียรติยศอย่างสูงย่อมไม่รับสั่งถ้อยคำ อันเป็นความเท็จ ที่กระหม่อมนำเครื่องจับโกหกขนาดเล็ติดตัวมา ก็เพราะเจ้ากรกับเจ้าหงวนเพื่อนเกลอของกระหม่อมชอบ พุดอะไรที่ไม่มีความจริงพะยะค่ะ"

ซานุกข่านถอนพระทัยเบาๆ

"ถ้ายังงั้นช่วยสอบสวนยัฟฟ้าหน่อยซีหม่อ ฉันต้องการคำสารภาพจากเขา หรือมิฉะนั้นก็ให้เขาขอมงานฉัน ฉันเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้มีอำนาจ ฉันจะลงโทษใครก็ต้องมีหลักฐานเพียงพอว่าเขาทำความผิดจริง"

เสี่ยหงวนพุดเสริมขึ้น

"ถ้าจะให้รับสารภาพก็ต้องใช้ระบบซ่อม กระหม่อมจัดการเอง คนเราโดนซ่อมหน้าตาแหกทนเจ็บไม่ไหวมันก็ต้องรับสารภาพ"

ซานุกข่านโบกพระหัตถ์

"อย่าเอาระบบซ่อมป่าเถื่อน มาใช้ที่อินเดียเลขคุณกิมหงวนมันทารุณและเป็นบาปกรรมอย่างยิ่ง ในที่สุดกรรมก็สนอง ผู้ซ่อมหรือผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญให้คนอื่น เธอเป็นพุทธศาสนิกชน เธอย่อมรู้ดีในเรื่องกรรมดีกรรมชั่ว ศาสนาพราหมณ์ก็คล้ายๆ กัน ขอให้ดิเรกใช้เครื่องจับโกหกยัฟฟ้าดีกว่า"

นิกรทูลขึ้นบ้าง

"วิธีซ่อมไม่ให้มีบาดแผล กระหม่อมก็พอจะทำได้ เป็นต้นว่าเอาเข่าขัดเข้าไปที่ลิ้นปี่หรือชกท้อง เพื่อให้รับสารภาพ"

ซานุกข่านสั่นพระพักตร์ไม่ทรงเห็นพ้องด้วย

"อย่าเลยคุณนิกร มันป่าเถื่อนเต็มทน กฎหมายมิไว้สำหรับให้ความยุติธรรม หรือลงโทษผู้ที่กระทำผิดอยู่แล้ว"

ดร. ดิเรกล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าล่วมยาของเขาหยิบกล่องโลหะสีเหลี่ยมขนาดหีบบุหรีรับแขกขึ้นมา บนกล่องมี หน้าปิดต่างๆ หลายอัน มีสายไฟฟ้าขนาดเล็กหลายสาย เครื่องจับโกหกประดิษฐกรรมชิ้นใหม่ ของนายแพทย์หนุ่มจีนนี้ใช้แบตเตอรี่แห่งของไฟฟ้าเดินทางเพียงสองก้อนเท่านั้น ลักษณะของมันคล้ายกับเครื่องรับวิทยุขนาดเล็ก นายแพทย์หนุ่มทูลให้ ซานุกข่านทรงทราบ ว่า เครื่องจับโกหกของเขานี้วิเศษมากเหมือนกับมันสมองอิเล็กทรอนิกส์ทอน สามารถพุดได้และตอบคำถามได้ ท่านมหาราชาแปลกพระทัยอย่างยิ่ง

ดิเรก ใช้เวลาแต่งเครื่องจับโกหกของเขาในราวห้านาที เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างที่มีความสัมพันธ์กันเรียบร้อย นายแพทย์หนุ่มก็หันไปมองคูเจ้าชายยัฟฟ้า ซึ่งยืนเด่นกลางห้องเบื้องหน้าอาหารและสิงหนาดปูนา

แล้วดิเรกก็กล่าวกับเจ้าชายยัฟฟ้าทันที

"ฝ่าบาทโปรดรับสารภาพเสียโดยดี"

ยัฟฟ้าทรงเคঁหน้าหวัระะ

"ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย ในเรื่องที่เสด็จพ่อถูกวางยาพิษ"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงึกๆ เขาเอื้อมมือขยับเครื่องจับเท็จของเขาแล้วพุดว่า

"บอกข้าซิเครื่องจับเท็จ เจ้าชายยัฟฟาพูดโกหกหรือพูดความจริง"

"โกหก" เครื่องจับเท็จพูดขึ้นเสียงลั่นห้อง "เจ้าชายยัฟฟานี้แหละที่วางยาพิษเสด็จพ่อของพระองค์เพื่อหวังทรัพย์สมบัติอันมหาศาล"

ยัฟฟาโกรธจนตัวสั่น มองดูเครื่องจับโกหกของ ดร. ดิเรกอย่างเดือดดาล

"มึงรู้ได้อย่างไร มึงเห็นรี"

เสียงหัวเราะดังขึ้นจากเครื่องจับเท็จ

"รู้ซิไวย ไม่รู้จะพูดถูกหรือ" เครื่องจับเท็จได้เถียงกับยัฟฟาด้วยเสียงอันชัดเจน "ฝ่าบาทได้ร่วมคิดกับอัยทาสค์สพคนหนึ่งซึ่งมีนามว่ากัสสปเพื่อจะปลงพระชนม์ ท่านมหาราชามาเดือนกว่าแล้ว วันนี้ตอนเที่ยงฝ่าบาทได้แอบปรึกษากับอัยกัสสปที่ตำหนักพักร้อนหลังอุทยาน"

"โอ๊ย..." เจ้าชายเปลอพระองค์อุทานออกมาด้วยพระพักตร์ซีดเผือด "ทำไมเจ้ารู้"

เครื่องจับเท็จหัวเราะก๊าก

"สมองอิเล็กทรอนิกส์อย่างกระหม่อมย่อมรู้เสมอ อย่างปฏิเสธเลยฝ่าบาท พระองค์ได้รับสั่งกับอัยทาสค์สพว่าเย็นวันนี้คือคืนที่ดิเรกกับพรรคพวก จะมาถึงปटनाและจะมาพักอยู่ที่คิระนิมิต ในฐานะเป็นแขกผู้มีเกียรติของท่านชานุกข่าน โอ๊ย... คุณหมอกลับ ไฟช็อตแล้ว...เจี๊ยก ๆ ๆ ๆ คร็อกเจี๊ยก...ครืด ๆ เจี๊ยกคร็อก ๆ"

ดร. ดิเรกริบแก้มใจเครื่องจับเท็จของเขาทันที นึกกรกล่าวว่า

"หมอไวยแกเอาลิงตัวเล็กๆ ใส่ไว้ในเครื่องได้อย่างไรวะ กันได้ยินเสียงมันร้องเจี๊ยกคร็อก ๆ น่าสงสาร"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

"เสียงที่แกได้ยินเป็นเสียงลำโพงนะ อ้า-กันแก้มใจเรียบร้อยแล้ว สายไฟตอนที่ถลอกมันช็อตกัน"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

"แกแน่นมากไวยดิเรก แกไม่ใช่คนเสียแล้ว แกคิดทำอะไรในสิ่งที่มนุษย์เราทำไม่ได้เสมอ และประติษฐกรรมของแกทุกชิ้นมันไม่น่าจะเป็นไปได้เช่นมะ هنگอัดโนมัตติ โครบุกเข้าไปในห้องนอนของแก หรือขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ของแกเป็นต้องโดนเชกกบาล สอบสวนต่อไปเถอะเพื่อน กันตื่นตื่นสนใจในเครื่องจับโกหกของแกมาก รู้สึกว่าวิเศษกว่าของตำรวจตั้งหลายร้อยหลายพันเท่า"

ดร. ดิเรกกล่าวกับเครื่องจับเท็จของเขา

"บรรยายต่อไปอัยน้องชายอย่าทำให้ข้าเสียชื่อนะไวย เจ้าชายยัฟฟา พูดอะไรกับอัยทาสค์สพอีก"

เครื่องจับเท็จกล่าวขึ้นทันที

"เจ้าชายรับสั่งว่าพระองค์จะวางยาพิษเสด็จพ่อเพื่อไม่ให้หมอดิเรกได้มีโอกาสรักษาพยาบาลหรือเปลี่ยนตัวได้ใส่ถุงหรือเครื่องในบางชิ้นให้ท่าน และเจ้าชายยัฟฟาก็รับสั่งให้ให้อัยทาสค์สพไปซื้อรากไม้มรรณพฤกษ์ที่ร้านขายยาแผนโบราณของนายมาตุลี ฮะ ฮะ ทุกคนดูซิเจ้าชายพระพักตร์ซีดเผือดเหมือนไก่ฟัก ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังต่อไป เจ้าชายมอบเงินให้อัยทาสค์สพไปร้อยรูปี แต่ซื้อยามาในราคาเพียงครึ่งรูปีเท่านั้น เมื่อได้รากไม้มรรณพฤกษ์แล้วเจ้าชายยัฟฟาทรงหันและต้มรากไม้ด้วยเตาไฟฟ้าในห้องบรรทมในตอน ๑๔.๐๐ น. เศษ โดยมีกัสสปเป็นผู้ช่วยเหลือกระหม่อมพูดความจริงไซ้ใหม่ฝ่าบาท"

พระวรกายของยัฟฟาสั่นเหมือนลูกนก พระองค์รับสั่งขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"พอแล้วอัยเครื่องจับเท็จ ข้ายอมจำนนและยอมสารภาพผิดแล้ว" รับสั่งจบยัฟฟาก็ก้มพระเศียรถวายคำนับชานุกข่าน

"ลูกผิดไปแล้วพะยะคะ แผนการอันชั่วช้าของคุณได้เป็นไปตามที่เครื่องจับเท็จบรรยายให้ฟังทุกประการ"

ชานุกข่าน ทั้งรักทั้งแค้นพระโอรสบุญธรรมของพระองค์

"ข้าจะไม่อภัยให้เจ้าอีกแล้วยัพฟา เจ้ามีเลือดพ่อของเจ้ามากกว่าแม่ เจ้าจึงมีจิตใจต่ำช้าเหมือนพ่อของเจ้าซึ่งเคยเป็น นายโจรมาแต่ก่อน ข้ากับเขาเป็นเพื่อนกันมาแต่เล็กแต่น้อย ข้าเอาเจ้ามาเลี้ยงก็เพราะข้าไม่มีลูก ข้ารักและเอ็นดูเจ้ามาก ในที่สุด เจ้าก็คิดฆ่าข้าซึ่งเปรียบเหมือนกับว่าข้าเป็นพ่อของเจ้า" รับสั่งจบพระองค์ก็หันพระพักตร์มาทางผู้บังคับกองทหารรักษา พระองค์ "ข้ารู้สึกอับอายขายหน้าชาวเมืองปิตนามาก ถ้าจะให้เจ้าส่งตัวยัพฟาไปให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองดำเนินคดีต่อไป แล้วก็ข้ายังเวทนายัพฟาอยู่บ้าง ฉะนั้นข้าจะลงโทษยัพฟาในสถานเบา คือขับไล่ออกไปจากวังศิระนิมิต ให้เจ้าสั่งทหารทุกคน ให้ขัดขวางหรือจับกุมตัวยัพฟาไว้เมื่อยัพฟาออกอาจเข้ามาในวังของข้าเข้าใจไหม"

ผู้บังคับกองกัมศิระฉวยคำนับ

"ทราบเกล้าแล้ว พะยะคะ กระหม่อมใคร่ทูลถามว่าจะให้กระหม่อมจัดการกับอ้ายถ้อยกัสสพออย่างไบบ้าง"

"เอามั่นขังไว้ก่อน ข้าจะพิจารณาโทษของมันภายหลัง อ้า-พาตัวยัพฟาไปได้ ข้าให้เวลายัพฟาครึ่งชั่วโมงในการเก็บ เสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ของมัน นับแต่นี้ไปข้าตัดขาดยัพฟาแล้ว"

นิกรทูลเสริมขึ้น

"ฝ่าบาทคงจะโปรดเกล้าให้กระหม่อมได้เป็นโอรสบุญธรรมต่อไป"

"เปล่า ๆ ๆ ฉันไม่เคยคิด ฉันมีหลานชายอยู่หลายคนซึ่งเป็นพี่ชายของฉัน ฉันจะเอาหลานชายมาเลี้ยงสักคนหนึ่ง และ จะให้เป็นทายาทอันชอบธรรมของฉันต่อไป" แล้วพระองค์ก็หันพระพักตร์มาทางนายทหารรักษาพระองค์ "เอาตัวอ้ายยัพฟา ไปให้พ้น อย่าให้มันเข้ามาในวังของข้าอีกเป็นอันขาด ถ้ายัพฟาผ่านยามเข้ามาได้เจ้าจะต้องมีความผิด"

นายทหารหนุ่มกับพลทหารทั้งหกคนต่างพาเจ้าชายยัพฟาออกไปจากห้องบรรทมของท่านซานุคช่านทันที ท่านมหา ราชานำพระเนตรคลอหน่วยเพราะความรักกระคนแค้น ในพระโอรสบุญธรรมของพระองค์ ซึ่งพระองค์เคยรักราวกับดวงชีวิต ของพระองค์ก็ว่าได้

พล พัชราภรณ์ สนใจกับเครื่องจับเท็จอิเล็กทรอนิกส์ของ ดร. ดิเรกอย่างยิ่ง เขาได้ซักถามนายแพทย์หนุ่มถึงวิธีการสร้าง ประดิษฐ์กรรมชิ้นนี้ ดร. ดิเรกว่า นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมอย่างเขาสามารถสร้างได้โดยไม่ยากลำบากอะไรเลยและคอยอดว่า ไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดในโลกนี้ที่จะสร้างได้

อาเสี้ยกิมหงวนเอื้อมมือหยิบเครื่องมือจับเท็จของ ดร. ดิเรกมาพิจารณาแล้ววางลงบน โต๊ะเบื้องหน้า เสี้ยหงวนมองดู เจ้าคุณปัจจนิกฯ ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ เขาแล้วอาเสี้ยก็พูดกับเครื่องมือจับเท็จของนายแพทย์หนุ่ม

"เฮ้ย บอกกันหน่อยได้ไหมสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคุณนี่เป็นใคร"

เครื่องมือจับเท็จเงียบไปราวสิบนาทีจึงตอบว่า

"เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครับ"

"ทำไมเอ็งรู้ล่ะ" เสี้ยหงวนถาม

"ก็หัวหน้าท่านนี่ครับ"

ท่านเจ้าคุณทำคายน ความโกรธทำให้ท่านตะครุบเครื่องมือจับเท็จของ ดร. ดิเรก ขึ้นมาแล้ววางลงบนพื้นยกเท้า กระทั่งสามสี่ทีติดๆ กัน ดร. ดิเรกตกใจจนตาเหลือก เครื่องมือจับเท็จของเขาพังยับเยินไปหมดแล้ว มันร้องครวญครางอย่างน่า สงสาร

"โอ๊ย ๆ ๆ กลัวแล้วครับเจ้าคุณครับ"

เครื่องมือจับเท็จซึ่งอาจจะมีความหลายล้านกลายเป็นเศษเหล็กที่ไม่มีความหมาย เป็นเศษเหล็กที่ไม่มีความหมายอะไรอีก แล้ว ดร. ดิเรกเสียดายแทบลมจับ

"โธ่-คุณพ่อ... โธ่... คุณพ่อทำลายของผมเสียแล้ว"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวลลั่น พระองค์พยายามทำจิตใจให้ผ่อนคลายถึงเรื่องเจ้าชายยัฟฟา ชานุกข่านรับสั่ง สนทนากับคณะพรรคสี่สหายอยู่สักครู่ก็รับสั่งให้สิงหนาดปูนาพาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วไปพักผ่อน เพื่อ เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและอาบน้ำเตรียมตัวรับประทานอาหารค่ำ คณะพรรคสี่สหายได้พักอยู่ในห้องโถงใหญ่และเป็นห้องที่ สวยงามมาก มีเครื่องใช้ไม้สอยครบถ้วนล้วนแต่ราคาแพง มีเตียงนอนขนาดสามฟุตครึ่งถึงหกเตียง นอกจากเฟอนิเจอร์อัน สวยงามแล้วยังติดตั้งเครื่องทำความเย็นอีกด้วย ทำให้คณะพรรคสี่สหายของเราได้รับความสุขสะดวกสบายเหมือนกับอยู่บ้าน ของตัวเอง สิงหนาดปูนาได้ส่งมหาดเล็กของท่านมหาราชารวมสองคนมาอยู่ประจำห้องพักของคณะพรรคสี่สหายของเราเพื่อ ทำหน้าที่ปรนนิบัติใช้

ตอนหัวค่ำวันนั้นเอง คณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็ได้ร่วมเสวยพระกระยาหารค่ำกับ ท่านมหาราชาชานุกข่านภายในห้องๆ หนึ่งชั้นบนของพระตำหนักซึ่งเป็นห้องโถงใหญ่กว้างขวางมาก สิงหนาดปูนาได้ร่วม เสวยด้วยเช่นเดียวกัน

ทุกคนนั่งขัดสมาธิตามแบบชาวภารต ทุกคนมีหมอนแพรองไว้ข้างหน้าคนละสองสามใบ พรหมเปอร์เซียสีนมหิมาที่ ปูนั้นนุ่มนิ่มมาก

ขณะนี้เป็นเวลา ๑๕.๓๐ น. ห้องของนิกรร้องจ๊อจ๊อ เขามองไปทางประตูห้องบ่อยๆ ความหิวทำให้นายจอมทะเล้นนั่ง กระสับกระส่าย ในที่สุดนิกรก็กระซิบกระซาบถามนายสิงหนาด

"กินกันก็ทும்ครีบคุณสิงหนาดผมจะแหย่อยู่แล้ว อยู่บ้านผมกินหนึ่งทும் พ่อครัวเขามีอาหารเพียงพอสำหรับพวกเราหรือ ครับ"

ก่อนที่สิงหนาดจะตอบคำถามนิกรเสียงฆ้องโหม่งใหญ่ข้างประตูก็ถูกเจ้าทาสดำตักังวานหนึ่งครั้ง

"หมุย"

ท่านมหาราชารับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายของเราทันที

"บัดนี้ถึงเวลารับประทานอาหารของเราแล้ว ขอให้พวกเราขอบพระคุณพระคิระผู้เป็นเจ้าของเสียน้อยเถอะนะ ฉันทจะ สวดมนต์เป็นภาษาฮินดูและให้พวกคุณว่าตามทีละประโยค"

นิกรทูลถามขึ้นทันที

"มนต์ของฝ่าบาทนานไหมกระหม่อม"

"อ้อ ไม่นานหรอกคุณนิกรในราวชั่วโมงเดียวเท่านั้น"

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอี๊ยก

"ถ้ายังนั่งกระหม่อมคงเป็นลมตายเพราะความหิวแน่นอน เอาไว้สวดพຽ່นี้ไม่ดีหรือฝ่าบาท"

ชานุกข่านทรงพระสรวลเบาๆ

"ถ้าเช่นนั้นเอาไว้สวดพຽ່นี้ก็ได้" รับสั่งจบพระองค์ก็ตบพระหัตถ์สองครั้งติดๆ กัน

มหาดเล็กสองคน ต่างเชิญหม้อมอระกู่หรือหม้อกัญชาตามแบบของชาวภารตเข้ามาในห้อง สองมหาดเล็กหนุ่ม ซึ่ง แต่งกายเรียบร้อยได้ทรุดตัวลงนั่ง แล้วจัดวางหม้อมอระกู่ให้เรียบร้อย เจ้าแห้วเห็นเข้าก็ตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว เพราะเจ้า แห้วโปรดปรานกัญชามากกว่าสิ่งอื่นใด

ท่านมหาราชารับสั่งกับทุกคนด้วยพระพักตร์ยิ้มแย้ม

"ขอให้พวกคุณๆ พิจารณาดูหม้อมอระกู่หม้อนี้แล้วคุณจะเห็นว่าฉันมีไว้เพื่อต้อนรับแขกผู้มีเกียรติของฉัน มอระกู่ หม้อนี้มีอายุประมาณหกหรือกว่าปีมาแล้ว ตั้งแต่ทวดของปู่ทวดฉันอันเป็นมรดกตกทอดมาถึงฉัน มันมีสายสำหรับสูบลึงแปด

สาย ซึ่งหมายความว่าฉันจะสู้กับแขกของฉันอีกเจ็ดคนรวมแปดคน และขณะนี้เราได้รับประทานอาหารกันแปดคนพอดีทีเดียว ชาวภารตถือว่ากัญชาเป็นของสูง ชาวภารตนิยมสูบกัญชากันมานานแล้ว พวกท่านสูบกันเป็นหรือเปล่า"

เจ้าแห้วทูลตอบทันที

"รับประทานกระหม่อมถนัดมากพะยะค่ะ สูบเข้าไปแล้วรู้สึกโล่งใจเป็นของเรา"

ชานุกษานทรงพระสรวล

"ลูกที่เดียวนายแห้ว กัญชาทำให้จิตใจขึ้นบาน ชาวฮินดูหัวเราะเสมอ และชอบร้องเพลงตลอดวันก็เพราะเขาสูบกัญชา ทำให้จิตใจของเขาขึ้นบานมีความสุข ก่อนที่เราจะรับประทานอาหารกัน ฉันขอเชิญชวนให้พวกเราสูบกัญชากันคนละบ้อง เพื่อแสดงถึงมิตรภาพอันสนิทสนมระหว่างฉันกับพวกเธอ ขอได้โปรดหยิบสายถือไว้คนละสาย ฉันจะเป็นผู้บรรจุกัญชาเอง"

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

ชานุกษานทรงนั่งคิด

"ไม่ผิดแน่ ตามธรรมดาเขาต้องสูบกัญชาก่อนกินข้าวจะได้เจริญอาหาร"

นิกรขบขมกรอด

"เอา-เอาอย่างไรก็เอา ลมสวนออกหูแล้ว"

ท่านมหาราชาส่งสายมอระกู่ให้คณะพรรคสี่สหายและสิงหนาดคนละอัน แล้วพระองค์ก็หยิบกัญชาในหม้อทองคำซึ่งหั่นเป็นผงเรียบร้อยแล้วบรรจุลงในหม้อมอระกู่ทันที ชานุกษานใช้คีมอันกระต๊าด คีบถ่านแดงๆ ก้อนเล็กๆ ก้อนหนึ่งในหม้อทองเหลืองขึ้นมาวางลงบนมอระกู่แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับทุกคน

"เอาเลยพวกเรา"

ต่างคนต่างควมอระกู่ร่วมกับชานุกษาน นิกรนึกสนุกขึ้นมาทีเป่าสายมอระกู่เต็มแรง ลมปากของนายจอมทะเล้นทำให้น้ำในหม้อมอระกู่พุ่งไปตามสายขณะที่เจ้าคุณปัจฉิมฯ กำลังถือสายมอระกู่ในท่าที่ลั้งเลใจ น้ำในหม้อก็พุ่งเข้าหน้าท่านเจ้าคุณอย่างจัง

"ปรี๊ด"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ทำปากจู๋ระพริบตาถี่เร็ว ท่านมหาราชาทรงพระสรวลลั่น นิกรทำหน้าเหยเกอย่างบอกไม่ถูก เจ้าคุณปัจฉิมฯ เดือดดาลนิกรเหลือที่จะกล่าว

"เลือกเป่าน้ำทำไมอายเปรต"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"ผมสูบไม่เป็นนี่ครับ แะะ แะะ หัวคุณพอเปียกน้ำหมดเลย"

"ยังจะพูดอีก" เจ้าคุณตวาดเว็ด "เขาให้สูดไว้ ไม่ใช่เป่า"

ท่านมหาราชาทรงมีความสุขอย่างยิ่ง พระองค์ทรงพระสรวลอย่างครื้นเครง

"เล่นยังงี้ก็แะซีคุณนิกร ครั้งหนึ่งหลายปีมาแล้ว นายทหารอังกฤษคนหนึ่ง มียศเป็นพันเอกได้สูบกัญชาวิธีเดียวกับเธอ เขาเป่าสายมอระกู่พรวดเดียว ทำให้หน้าตาของฉันทเปียกน้ำหมด อ้ายเรานิวก็ฉิวขึ้นก็ขึ้น"

ต่อจากนั้น ท่านชานุกษานกับสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมฯ กับเจ้าแห้วและสิงหนาดปูนาเลขานุการส่วนพระองค์ก็ร่วมวงสูบกัญชากันอย่างครื้นเครง เจ้าแห้วสูบสะอึกสะอื้นนำคู่มาก เขาเป็นสิงห์อมควันชั้นเยี่ยมคนหนึ่ง

นิกรลืมตาโพล่ง เมื่อแลเห็นมหาดเล็กของท่านมหาราชามาไม่ต่ำกว่าสิบคนพากันเดินเข้ามาเป็นแถวเรียงเดี่ยว ทุกคนถือถาดใส่อาหารและผลไม้มาชนิด บางถาดมีวิสกี้ตราขาวและโซดาแช่เย็น อาหารที่ยกมานี้มีมากมายเหลือเฟือ เหล่ามหาดเล็กต่างทรุดตัวลงนั่งวางถาดอาหารและเหล้ากลางวง แล้วลุกขึ้นถอยออกไป

ท่านมหาราชารับสั่งกับคณะพรรคสี่สหาย

"ถึงเวลาอาหารค่ำของพวกเราแล้ว ขอเชิญทุกคนร่วมรับประทานอาหารกับฉันให้เต็มที่ อย่าได้เกรงอกเกรงใจเลย คราวนี้คุณนิกรคงจะรู้แล้วซิเนาะว่า อาหารเหล่านี้ถึงอย่างไรพวกเราก็กินกันไม่หมด ชาวภารตชั้นสูงเขานิยมกินกันอย่างเหลือเฟือเช่นนี้"

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาจ้องมองหมูหันตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกหมูขนาดย่อม แล้วทูลถามซานุกข่านว่า

"ประทานโทษเถอะ กระหม่อมฝ่าบาทเสวยหมูได้หรือ"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"ฉันชอบหมูมากที่สุด ฉันเป็นอินดูไม่ใช่มุสลิม พวกเรานิยมกินหมูเช่นเดียวกับคนไทยและคนจีน ตลอดจนชาวยุโรป อเมริกัน เพราะฉันชอบกินหมู ท้องของฉันจึงพลุกเหมือนเจ้าคุณปัจฉินึกฯ" รับสั่งจบก็ทรงพระสรวล หันพระพักตร์มาทักท่านเจ้าคุณ "เชิญซิ เจ้าคุณ เชิญรับประทานอาหารให้เต็มที่ ขอให้คิดว่าเราเป็นเพื่อนกัน ความจริงแขกกับไทยไม่ใช่อื่น ไกลพี่น้องกัน ชาวอินเดียมีความสัมพันธ์กับคนไทยมานานแล้ว คนไทยเป็นมิตรที่ดีของพวกเรา ชาวอินเดียที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ล้วนแต่ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข"

เจ้าแห้วทูลขึ้นว่า "แต่ว่ารับประทานเรียกดอกเบี๋ยถึงร้อยละสิบเซียวพะยะค่ะ"

ซานุกข่านทรงแยมพระสรวล

"เป็นบางคนหรือคนนายแห้ว เธอกู้ฉันใหม่ละ ฉันเอาดอกเบี๋ยร้อยละครึ่งหนึ่งเท่านั้น"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนครอง การดื่มเหล้าและรับประทานอาหารเริ่มต้นขึ้นแล้ว นิกรคว้าขาไก่ย่างตัวหนึ่งยกขึ้นแตะอย่างร้อรอน กิมหงวนสนใจกับวิสกี้มากกว่าอาหาร อาเสี๋ยกระซิบบอกพลว่า เห็นกับข้าวเหลือเฟืออย่างนี้ทำให้เขากินไม่ลง อาหารที่ท่านมหาราชাজัดมาเลี้ยงมีข้าวบุหรืออย่างดี แกงมีสมันแพะ แกงกระหม่าไก่ นอกจากนี้ก็มีหมูหัน ไก่ทอดใส่จาน เพลโบมหีมา เนื้อแกะตุ๋น โลตีและอาหารแขกอีกหลายชนิด มีกลิ่นเครื่องเทศหอมหอมชวนกิน ส่วนผลไม้มีองุ่น แอปเปิ้ล ส้ม และกล้วยหอม

เวลาผ่านไปตามลำดับ ภายในห้องนั้นสว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้า อาหารถูกยกมาเพิ่มเติมเรื่อยๆ คณะพรรคสี่สหายล่อวิสกี้เข้าไปคนละหลายแก้ว ก็รู้สึกตึงหน้าไปตามกัน ส่วนท่านซานุกข่านก็เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงขุจ้อตลอดเวลา พระองค์อวดอ้างว่าพระองค์ร่ำรวยที่สุดในโลก ที่รับสั่งเช่นนี้ก็เพราะมีเงินนั่นเอง

"ฉันไม่อยากจะขุจ้ออวดตัวเองหรอก เพียงแต่เพชรนิลจินดาของฉันที่มีอยู่ ก็เป็นเงินไม่ต่ำกว่าสองสามร้อยล้าน ปอนด์ มหาราชาทั้งหลายที่ว่าร่ำรวยนะ ความจริงรวยเพียงหนึ่งในร้อยของฉันเท่านั้น"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ขอมรับว่าเป็นความจริง ขณะที่ท่านเจ้าคุณกำลังสนทนากับท่านซานุกข่าน นิกรได้ถือโอกาสกระซิบกระซาบกับเสี๋ยหงวนว่า

"แกมีเงินติดกระเป๋าอยู่บ้างหรือเปล่าอ้ายเสี๋ย"

กิมหงวนพยักหน้า

"มีอยู่ราว ๓,๐๐๐ บาท"

"เอาออกมาจ้กอวดท่านมหาราชาน้อยเถอะวะ พระองค์จะได้ทรงทราบ ว่า เศรษฐีอย่างแกถึงแม้จะร่ำรวยน้อยกว่าท่านแต่แกก็กล้าจี้กแบ็งค์เล่นทีละสองสามพัน อย่างหน้าตาเฉย"

อาเสี๋ยเห็นพ้องด้วย ลูกขึ้นนั่งยองโย่งหยกกล้วยกระเป๋ากางเกงข้างขวา หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปึกเบ้อเริ่มออกมาชูอวดท่านซานุกข่าน

"ฝ่าบาทกระหม่อม กระหม่อมเองมีเงินอยู่ในราวสองสามร้อยล้านเท่านั้น แต่ว่า...กระหม่อมสามารถฉีกเงินเล่นได้
อย่างสนุกสนาน กระหม่อมเชื่อว่าฝ่าบาท คงไม่เคยเห็นเศรษฐีคนใดกล้าทำเช่นนี้"

แล้วกิมหงวนก็ฉีกธนบัตรออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปรยมันลงไปใ้ในกระโถนปากแตรใบใหญ่อย่างหน้าตาเฉย

ท่านมหาราชองค์นี้ ไม่เคยยอมให้มนุษย์คนใด หักหน้าพระองค์ในด้านความมั่งมีเลย เมื่อกิมหงวนฉีกธนบัตรด้วยวิธี
นี้พระพักตร์ของพระองค์ก็แดงกร่ำผิปรกติ ชานุกข่านยกพระหัตถ์ลูบพระมัสสุ พยายามดับอารมณ์อันวุ่นวาย พระองค์หันมา
รับสั่งกับสิงหนาดเป็นภาษาฮินดูว่า

"สิงหนาด ข้ากำลังถูกอาลัยกิมหงวนหักหน้าข้าแบบผู้ดีแล้ว ้วยเห็นไหมล่ะ เขาฉีกเงินทิ้งตั้งปีกเพื่อเริ่ม เจ้าคงไม่ยอม
ให้ข้าขายหน้าเขาไม่ใช่หรือ"

"พะยะค่ะ ฝ่าบาทต้องแสดงให้เห็นในความมั่งมีอันมหาศาลของฝ่าบาทบ้าง"

มหาราชฝืนทรงพระสรวลเบาๆ

"ดีแล้ว เจ้ารีบขึ้นไปห้องนอนของข้า เอาธนบัตรใบละร้อยรูปลงมาสักหนึ่ง沓 อย่างมากก็ห้าหกล้านรูปเท่านั้น
แหละวะ ให้คนใช้แบกลงมา แล้วให้ใครหาเต๋อานเอาลงมาด้วย ข้าจะเผาเงินเล่น ให้สหายต่างชาติของข้าได้ชมเล่นเป็นขวัญ
ตา เร็วจัดการตามคำสั่งของข้าเดี๋ยวนี้"

สิงหนาดเต็มไปด้วยความเสียดายเงินของเจ้านายของเขา

"ฝ่าบาทกระหม่อม อ้า-กระหม่อมคิดว่า ฝ่าบาทควรจะใช้เบ็งคังเด็กเผาแทนเบ็งคังจริงๆ ไม่ดีกว่าหรือกระหม่อม จะ
ใช้ให้หมัดเล็กวิ่งไปซื้อที่ร้านขายเครื่องกงเด็ก เอามาให้ฝ่าบาทเผาเอาวเดเขา คนไทยเหล่านี้คงนึกไม่ถึงว่าเป็นเบ็งคังเด็ก
หรือพะยะค่ะ"

ชานุกข่านกริ้วโกรธมาก

"เจ้ามีหน้าที่แต่เพียงรับคำสั่งของข้า เจ้าไม่มีหน้าที่ออกความเห็น เบ็งคังเด็กน่าจะดีหรือ แต่ถ้ายังเอิญเขาจับได้ ข้าจะ
เอาหน้าไปไว้ที่ไหน ในเรื่องความมั่งมีนี้ ข้าก็หนึ่งไม่มีสอง ข้าจะเผาเงินเล่นสักห้าหกล้านจะเป็นอะไรไป"

สิงหนาดรีบลุกขึ้นแล้วพาตัวออกไปจากห้องนั้น ชานุกข่านแกลังกลบเกลื่อนว่า พระองค์รับสั่งใช้ให้สิงหนาดปูนาไป
เร่งพวกนางระบำให้รีบแต่งตัว เพื่อแสดงระบำต้อนรับคณะพรรคสี่สหาย ขณะนี้พวกนักดนตรีได้ย่อยๆ กันเข้ามาในห้องแล้ว
ตั้งวงอยู่ทางขวาของห้อง กิมหงวนกำลังสงสัยว่า นักดนตรีคนหนึ่งเคยขับม้าส่งนมอยู่แถวบางกะปิ ซึ่งเขาจำหน้าได้ดี

ดร. ดิเรกทูลถามว่า

"ดนตรีวงนี้มาจากไหนพะยะค่ะ"

ชานุกข่านทรงพระสรวล

"เปล่า เป็นนักดนตรีที่นี่ เธอก็น่าจะรู้แล้วว่า มหาราชทุกคนจะต้องมีวงดนตรีของตนเอง อันก็เช่นเดียวกัน พวกเธอ
อยากจะฟังเพลงไปพลางๆ ก่อนไหมล่ะ ฉันจะให้เขาบรรเลงให้ฟัง"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ทูลชานุกข่านทันที

"ดีทีเดียวพะยะค่ะ กระหม่อมชอบฟังดนตรีของชาวภารตมาก"

"งั้นหรือเจ้าคุณ ชอบจังหวะอะไรล่ะ ข้าหรือเร็ว"

"เร็วก็ได้พะยะค่ะ"

ชานุกข่าน ทอดพระเนตรไปทางวงดนตรีของพระองค์ แล้วรับสั่งขึ้นดังๆ ด้วยภาษาฮินดู

"กาโ...เฮ้ปะการิยาหนา บรรเลงไว้อย่างรวดเร็วอีก"

นักดนตรีสินคู้ทั้งหกคน ต่างแสดงท่าทางเต็มไปด้วยความเคารพยำเกรงเจ้านายของเขา นายวงพยับเขยิดกับพวกนักดนตรีและแล้วนายวงก็เริ่มร้องเพลงภารต ซึ่งเป็นเพลงแบบเก่า

เสียงกลองดังกระหึ่มไปทั่วห้อง นักดนตรีต่างช่วยกันร้องเพลงนี้ด้วย ยิ่งบรรเลงก็ยิ่งหนวกหู จนกระทั่งพูดกันไม่รู้เรื่อง พวกนักร้องโคงค์ร้องกันจนหน้าดำหน้าแดงไปตามกัน ท่านกลางเสียงกลองเสียงฉาบ

ดร. ดิเรกทำท่าเหมือนกับเส้นประสาทของเขาจะระเบิด เขามองดูพวกนักดนตรีอย่างเศร้าใจ เพลงที่กำลังบรรเลงให้ฟังนี้จังหวะเร็วที่สุด และร้องกันอย่างรวดเร็วแทบหายใจหายคอไม่ทัน

ในที่สุด เพลงอันแสนไพเราะก็สิ้นสุดลง พวกนักดนตรีหอบแฮ่กๆ ไปตามกัน คณะพรรคสี่สหายต่างตบมือให้เกียรตินักดนตรี แต่พอนักดนตรีจะบรรเลงเพลงใหม่ นายแพทย์หนุ่มก็ตะโกนห้าม

"พอแล้ว-พอแล้วครับ เพียงเพลงเดียวแก้วหูของผมก็ลั่นเปรี้ยะๆ แทบจะแตก เสียงกลองเร้าใจดีเหลือเกิน" พูดจบ ดร. ดิเรก ก็หันมายิ้มกับชานุกข่านแล้วทูลว่า "เพราะมากพะยะค่ะ ฟังแล้วดับไตได้ฟุ้งแกว่งไกวไปมาเหมือนต้นสนต้องลมแะแะ ชื่อเพลงอะไรระหม่อม"

มหาราชาทรงยิ้มพระสรวล

"เพลงนี้หรือ มันเป็นเพลงเก่าแก่มาแล้วชื่อเพลง 'ความรักลอยมาตุ้มปอง' นักร้องของเราเสียงดังดีไหมดิเรก เราไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องขยายเสียงเลย"

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอี๊ยก

"พะยะค่ะ แต่รู้สึกว่ามันต่างคนต่างตะเบ็งเสียงแข่งกัน และแบบจ๋าเอ๊าะๆ บางคนร้องออกหน้าเพื่อนไปตั้งหลายวรรค"

"อ้อ การร้องเพลงของพวกเราเป็นอย่างนี้แหละ เราไม่จำเป็นจะต้องรอกัน ใครร้องได้เร็วกว่าก็จบก่อน ใครร้องช้าก็จบทีหลัง"

อาเสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

"นักร้องเมืองไทยถ้าร้องแบบนี้ เห็นจะฆ่ากันตายแน่ หรือม่ายนักร้องก็คงขาดใจตายเสียก่อนที่จะร้องจบเพลง"

ชานุกข่านรับสั่งว่า "มันอยู่ที่การฝึกฝน นักร้องเหล่านี้เริ่มหัดร้องเพลงและหัดดนตรีตั้งแต่เด็ก"

พล พัทธภรณ์ ทูลถามชานุกข่านอย่างเป็นทางการว่า

"ระหม่อมมีข้อสงสัยอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการขับร้องของนักร้องชาวภารต"

ชานุกข่านพยักพระพักตร์

"สงสัยอะไรพล"

พลหัวเราะเบาๆ

"เท่าที่ระหม่อมสังเกตดู แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นักร้องแขกเวลาร้องเพลงจะต้องยกมืออุดหูทั้งสองข้าง การที่เขาอุดหูนะเทรดิชันหรืออย่างไรระหม่อม"

"อ้อ ปัญหาข้อนี้ตอบง่ายไม่ยากเลย ที่นักร้องของเรายกมืออุดหูขณะที่เขาร้องเพลงนั้น ก็เพราะเขาหนวกหูเสียงของตัวเอง เขาจึงอุดหูเพื่อไม่ให้เกิดความรำคาญ"

สี่สหายมองหน้ากันและยิ้มให้กัน เจ้าคุณปัจจนึกๆ พูดเสริมขึ้น

"ที่เมืองไทยไม่เป็นแบบนี้ นักร้องของเราไม่เคยมีใครอุดหูขณะที่เขาร้องเพลง แต่คนฟังส่วนมากมักจะอุดหูถ้า นักร้องร้องไม่เพราะ"

ทันใดนั้นเอง สิ่งมหัศจรรย์ก็คือน้ำพามาหาเด็กสองคนเข้ามาในห้อง มหาดเล็กคนหนึ่งถือเตาอังโล่ซึ่งมีถ่านแดงๆ อยู่ในเตา อีกคนแบกตะกร้าใส่ธัญพืชไร่บะรื้อยรูปใหม่เอี่ยมทั้งนั้น สิ่งมหัศจรรย์ให้มหาดเล็กทั้งสองวางตะกร้าใส่เงินและเตาไฟลงกลางห้อง ดร. ดิเรกแสดงท่าทีแปลกใจอย่างยิ่ง จึงทูลถามท่านมหาราช

"มีการแสดงอะไรเป็นพิเศษหรือฝ่าบาท"

ชานุกข่านทรงพระสรวล

"มีนิดหน่อย ฉันต้องการให้พวกเราได้เพิ่มรสชาติในการกินเหล้ากินข้าวกัน ฉันจะให้สิ่งมหัศจรรย์เงินเล่นสักสามสี่ล้านรูปปี อาเสียนัยน์ตาเหลือก จะรู้ว่าในเรื่องความมั่งมีนั้นฉันก็แน่เหมือนกันนะ ไม่เคยยอมแพ้ใคร"

อาเสียนัยน์ตาเหลือก รู้ทันทีว่าท่านมหาราชไม่พอพระทัยที่เขาจิกเบี่ยงค้อวดท่าน กิมหงวนรีบประนมมือไหว้และทูลชานุกข่านทันที

"ขอได้โปรดระงับความคิดไว้เสียเถิดพะย่ะค่ะ กระหม่อมยอมแพ้ในความมั่งมีของฝ่าบาทโดยไม่มีเงื่อนไข"

ชานุกข่านทรงพระสรวล

"เชอคิดว่าคุณไม่กล้าทำจริงยังงั้นหรือ" รับสั่งจบก็หันมาทางสิ่งมหัศจรรย์ "นั่งลงสิ่งมหัศจรรย์แล้วเอาเงินให้ข้าดูทีละบีกสองบีก"

เลขานุการส่วนพระองค์รีบทรุดตัวลงนั่ง ครั้นแล้วเขาก็หยิบเงินในตะกร้าออกมาบีกหนึ่ง ค้างมันออกจากบีกใส่ลงไป ในเตาไฟครั้งละไม่ต่ำกว่า ๒๐ ฉบับ สีสหายและเจ้าคุณปัจฉิมก็ฯ กับเจ้าหัวตื้นเต็นเหลือที่จะกล่าว นิกรคลานเข้าไปหาสิ่งมหัศจรรย์แล้วกล่าวว่า

"ให้ผมช่วยเผาบ้างนะครับ เรื่องเผาเบี่ยงค้อผมชอบ สนุกและออกรสดีมาก ผมอยู่บ้านผมเผาเสมอ"

สิ่งมหัศจรรย์ยิ้มเล็กน้อย

"เผาเงินนะหรือครับ"

"เปล่าครับ"

"แล้วคุณเผาอะไร"

"เผาเพื่อเผามันไปตามเรื่องครับ ผมมันคนอยู่ไม่สุข เห็นอะไรขวางหน้าขวางตาเก็บเผาหมด" พูดจบนิกรก็เอื้อมมือหยิบธนบัตรอินเดีย ออกมาจากตะกร้าบีกเบื้อเรือแล้วช่วยสิ่งมหัศจรรย์ ซึ่งนิกรพยายามยกยอกไว้ได้บีกหนึ่งโดยไม่มีใครแลเห็น

การรับประทานเหล้าและอาหารสิ้นสุดลงในราวเวลา ๒๐.๓๐ น. พวกมหาดเล็กยกสำรับกับข้าวไปหมดแล้ว คงเหลือแต่ถาดใส่ผลไม้ ขณะที่ทุกคนกำลังสนทนากันอย่างร่าเริงเสียงฆ้องที่พระทวารก็ลั่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ท่านมหาราชรับสั่งกับสิ่งมหัศจรรย์ทันที

"เอ๊ย-เอาเงินไปนั่งเผาริมห้อง ระบายเขาจะออกแล้ว"

สิ่งมหัศจรรย์ก็มือเรียกมหาดเล็กสองคน ให้มาช่วยเขยอกเตาไฟและตะกร้าใส่เงินย้ายไปตั้งด้านขวาของห้องนี้ หลังจากนั้นดนตรีหลายโลกของชานุกข่าน ก็เริ่มต้นบรรเลงในจังหวะนิบนาบ ซึ่งไม่หวานหูเหมือนเพลงแรก

สักครู่หนึ่ง แม่สาวงามนุ่งน้อยห่มน้อยรวมสิบคนก็วิ่งเข้ามาในห้องตามจังหวะเพลง แต่ละนางแฉล้มแซมซ้อย ผิวพรรณผุดผ่องน่าประคองถนอม เสียอย่างเดียวท้องพลุ้ยมากไปหน่อย นางระบำเหล่านี้ล้วนแต่เป็นนางฮาเริ่มและเป็นชญาของท่านมหาราชชานุกข่านทั้งสิ้น แต่ละนางเป็นสาวในวัยรุ่นอายุไม่เกินยี่สิบปี รูปร่างอวบอัดแลเห็นส่วนเว้าส่วนโค้ง ขั้ววนตา ท่าทางที่เยื้องกรายนั่นอ่อนช้อยนุ่มระบำสามารถร้ายรำได้พร้อมเพรียงกัน บางทีก็ทำตัวอ่อนและสายเอวไปมาอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อดนตรีพยายามเร่งจังหวะเร็วขึ้น นิกก็โมโหจนเถียงตะโกนบอกนางวง

"เฮ้ย ซ้ำๆ โวย กันกำลังสำรวจเซพนางระบำโวย เออ-จังหวะซ้ำๆ อย่างนี้แหละ"

กิมหงวนนั่งอ้าปากหวนน้ำลายไหลยืด เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่อาเสีย แลเห็นสาวงามน้อยน่ารักแต่งกายโป๊ เช่นนี้ แต่ละนางสาวกางเกงยืดแนบเนื้อ ที่หน้าอกมีผ้าชิ้นเล็กๆ ปิดปทุมทิพย์ ย่อมองเสียหงวนก็เคลิบเคลิ้มลืมหืมตาถึงกับเอนตัวลงนอนตะแคง เพื่อดูการเต้นระบำให้ถนัดตา ดร. ดิเรกนั่งนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น พล พัชรภรณ์ ยิ้มระรื่นตลอดเวลา เจ้าแก้วทำตาปริบๆ มีความพึงพอใจตะโพกของนางระบำคนหนึ่ง ที่ทำให้เจ้าแก้วมีจิตใจคึกคักเข้มแข็ง เจ้าคุณปัจจนึกฯ รู้สึกว่าขณะนี้ท่านเป็นเด็กหนุ่มอายุในวัยยี่สิบปีเท่านั้น นัยน์ตาของท่านที่มองนางระบำนั้นเป็นประกายแจ่มใส

พอจบเพลงเหล่านางระบำก็ก้มศีรษะถวายคำนับท่านชานุกขานด้วยท่าทางอ่อนช้อยน่ารัก แล้วพากันวิ่งเหยาะๆ ออกไปจากห้อง สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างตบมือกราว

อาเสียพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง แล้วทูลชานุกขานโดยเร็ว

"ฝ่าบาทกระหม่อม สาวน้อยที่สวมกางเกงยืดสีชมพูชื่ออะไร กระหม่อม"

"ชื่อนันทกา เธอชอบหรือกิมหงวน"

"แะ แะ กระหม่อมขอประทานได้ไหม"

"จะดีหรือ หล่อนเป็นเมียฉันนี่นะ"

กิมหงวนสะอึกโหยง แล้วทำคอขุ่น

"สวยมากพะยะค่ะ"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"ถูกแล้ว นันทกาสวยมาก อายุสิบเจ็ดปีกับสองเดือนเท่านั้น กำลังรุ่นสาวอย่างที่เราเรียกว่าขบเผาะทีเดียว เมื่อเธอชอบฉันก็จะยกให้เธอ หล่อนเป็นเมียฉันก็จริง แต่ก็ยังเป็นเมียแบบนางในฮาเริ่มไม่มีความหมายอะไรนัก ฉันตั้งใจไว้แล้วว่า คีนี้ฉันจะเลือกนางฮาเริ่มที่สวยๆ สักหกคนให้ไปนอนเป็นเพื่อพวกเธอคนละคน เธอจะได้อบอุ่นใจหายว้าว"

กิมหงวนกับนิกคลานแข่งกันเข้าไปหาท่านมหาราชาชานุกขานทันที ต่างคนต่างช่วยกันนวดเฟ้นแข่งขาพระองค์ มหาราชาทรงยิ้มพระสรวลอย่างสุขพระทัย แล้วทอดพระเนตรมองคูสิงหนาด ซึ่งกำลังเผาชนบัตรใบละร้อยรูปีอย่างน่าเสียดาย

"เผาไปได้เท่าไรแล้ว โวยสิงหนาด"

"ประมาณล้านรูปีพะยะค่ะ"

"ดีมาก เผาเรื่อยๆ ไป"

เสียหงวนทูลชานุกขานทันที

"กระหม่อมเชื่อแล้วพะยะค่ะ ว่าฝ่าบาทร่ำรวยที่สุดในโลก โปรดคนเผาชนบัตรเถิดพะยะค่ะ เอาเงินที่จะเผาไว้ใช้จ่ายในการที่ฝ่าบาทจะพาพวกเราท่องเที่ยวชมเมืองต่างๆ ดึกว่า กระหม่อมยอมเพื่ออย่างไม่มีเงื่อนไข กระหม่อมมีเงินไม่ได้ขี้เกะฝึกของฝ่าบาทเลย"

ชานุกขานทรงพระสรวลว่า

"ถ้าฉันหยุดเผาได้แล้ว โวยสิงหนาด อ้ายที่อยู่เฝ้ายังไม่ทันไหมรีบดึงออกมาเสีย นำเสียดายโวย"

สิงหนาดปฏิบัติตามพระประสงค์ทันที คณะพรรคสี่สหายต่างยกยอปอขึ้นท่านมหาราชาชานุกขาน ทำให้พระองค์ทรงยิ้มเป็นตลอดเวลา

การรับประทานอาหารค่ำสิ้นสุดลงในเวลา ๒๑.๐๐ น. เศษ สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วมีนเมาไปตามกัน ซานุกข่านรับสั่งให้มหาดเล็กของพระองค์ช่วยกันประคองคณะพรรคีสหายกลับไปยังห้องนอนซึ่งหลังจากนั้นในราวครึ่ง ชั่วโมง พระองค์ก็ส่งนางในฮาเริ่มรวม ๖ นางไปบำเรอแขกผู้มีเกียรติของพระองค์โดยทั่วหน้ากัน พระกรุณาของท่านมหาราชทำให้ีสหายกับท่านเจ้าคุณและเจ้าแห้วรู้สึกซาบซึ้งใจไปตามกัน

ด้วยอำนาจยาฉิมหมากำลังของ ดร. ดิเรก ฌรังก์ฤทธิ์ ทำให้ซานุกข่านกระปรี้กระเปร่าแข็งแรงเหมือนกับคนหนุ่มทั้งหลาย พระองค์ลองซ้อมตะปี่เปล่าเสียงดังสนั่นไปทั่วพระตำหนัก และเมื่ออยู่ลับตาคนซานุกข่านก็ทรงเป่าจี่เถ่าฟู่ไปทั่วห้อง

อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาสามวันที่คณะพรรคีสหายพักอยู่ในวังศิระนิมิต ทุกคนต้องขอร้องให้ดิเรกฉิมหมากำลังให้คนละเข็ม แม้กระทั่ง ดร. ดิเรก ก็ต้องฉีดตัวเองเช่นเดียวกัน ทุกคนลืมหูลืมตาและลืมหันแล้วไม่มีที่ไหนแห่งใดในโลกที่จะให้ความสุขยิ่งไปกว่าศิระนิมิต อาหารการกินและเหล้ามีมากมายเหลือเฟือ ถึงขนาดทำให้ีสหายฟังว่า ท่านมหาราชซานุกข่านได้ให้งบประมาณในการเลี้ยงดูคณะพรรคีสหายวันละสามหมื่นรูป ซึ่งเป็นเงินที่มากมายพอดู

บายวันหนึ่ง

ขณะที่ีสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วกำลังนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในห้องพัก ซานุกข่านก็เสด็จเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน ถึงขนาดเลขานุการส่วนพระองค์ติดตามมาด้วย

"ฉันทกอยู่ในความคับขันเสียแล้วดิเรก" ซานุกข่านรับสั่งด้วยสุรเสียงหนักๆ

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือฝ่าบาท" นายแพทย์หนุ่มกล่าวถาม

ท่านมหาราชถอนพระทัยขึ้นหนักๆ

"งูพิษที่ฉันทเลี้ยงไว้และไล่มัน ไปมันกำลังจะกัดฉันท"

พลพุดเสริมขึ้นทันที

"ฝ่าบาทหมายถึงยัฟฟาไซไหมกระหม่อม"

ซานุกข่านหันพระพักตร์มาทนายพัชราภรณ์

"ลูกแล้วพล อ้ายยัฟฟาจะเล่นฉันท เมื่อมันถูกไล่ไปจากวัง ยัฟฟาก็ซ่อนสมผู้คนไว้ประมาณสามร้อยคน ชาวเมืองปัตนาคนหนึ่งซึ่งรักดีต่อฉันทได้มาเล่ารายละเอียดให้ฉันทฟังเมื่อครู่นี้เอง ยัฟฟาได้เลี้ยงพวกนักเลงพวกอันธพาลไว้มากต่อมาก สะสมเสบียงอาหารและอาวุธยุทโธปกรณ์ไว้แล้ว ประกาศตนเป็นนายโจรเมื่อเช้านี้ ช่องของมันอยู่ที่ภูเขาลูกหนึ่งห่างจากที่นี่เพียงสองไมล์ ยัฟฟาจะยกพลเข้าโจมตีเราก่อนค่ำวันนี้ ซึ่งนั่นย่อมหมายถึงชีวิตและเลือดเนื้อของทั้งสองฝ่ายที่จะเสียไปจากการปะทะกันแบบนองเลือด"

พลทูลว่า "ทหารรักษาพระองค์ของฝ่าบาทคงจะด่านทานพวกโจรของยัฟฟาได้"

ซานุกข่านสิ้นพระเสียร

"ทหารของฉันทไม่ถึงร้อยคนจะสู้มันได้อย่างไรทหารคนหนึ่งมีกระสุนปืนเพียงห้านัดเท่านั้น วันนี้อาจถูกยัฟฟายึดก็ได้ และฉันทคงจะถูกฆ่าตาย"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดเสริมขึ้นทันที

"ฝ่าบาทน่าจะโทรเลขไปขอกำลังที่นิวเคลอสิมาช่วย"

ซานุกข่านทรงถอนพระทัยยกพระอังสะ พร้อมกับแบพระหัตถ์ทั้งสองข้าง

"ไม่มีหวังอะไรเลยเจ้าคุณทหารที่นิวเคลียร์มีเพียงสองกองพันเท่านั้นเท่าที่ฉันทราบทหารกรมนี้ไม่ได้รับเงินเดือนมาครึ่งปีแล้ว เมื่อเร็วๆ นี้ ที่พาราณสีเกิดการจลาจล ชาวฮินดูกับชาวอิสลามกลุ่มหนึ่งเกิดปะทะกันขึ้น ข้าหลวงได้โทรเลขไปขอกำลังทหารที่นิวเคลียร์ ผู้บังคับการทหารตอบโทรเลขมาว่า ทหารของเขาจะเคลื่อนที่ออกจากที่ตั้งได้ก็ต่อเมื่อทางรัฐบาลจ่ายเงินเดือนที่ค้างไว้คนละหกเดือนให้เสียก่อนรวมทั้งดอกเบี้ยอีกร้อยละสิบตามอัตราแลกทั้งหลาย"

เจ้าแก้วผลอดตัวหัวเราะออกมาดังๆ แต่พอพลหันมามองดูเจ้าแก้วก็รีบทำหน้าตายนิ่งนิ่งเฉย

สิงหนาทเลขานุการผู้จงรักภักดีต่อท่านมหาราชาก็กล่าวกับคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ว่า

"การปะทะกันระหว่างกองโจรของเราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้วครับ ผมคิดว่าพวกคุณคงจะไม่นิ่งนอนใจในเรื่องนี้
อย่างไรเสียก็คงร่วมมือกับทหารรักษาการณ์และมหาดเล็กทั้งหลายต่อสู้กับพวกโจรคณะนี้"

นิกรมมือขวาวขึ้นเหนือศีรษะแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักแน่น

"ตกลงครับ คุณสิงหนาท"

สิงหนาทหัวเราะ

"ตกลงนะหมายความว่าอย่างไรครับ"

นายจอมทะเล้นยิ้มแหย่ง

"หมายความว่าผมจะรีบออกจากวังสิวะนิมิตโดยเร็ว และจะไปเช่าโรงแรมอยู่ที่หลังสถานีรถไฟ จนกว่าเหตุการณ์จะ
เรียบร้อย"

กิมหงวนหัวเราะหึๆ มองดูนิกรอย่างหมั่นไส้แถมขบขัน

"เดี๋ยวก็เตะเบรียงเข้าให้เท่านั้นเอง" พูดจบเขาก็หันมายิ้มให้ท่านมหาราช "ฝ่าพระบาท อย่าทรงทุกข์ร้อนไปเลยพะยะ
คะ กระทบมือกับเพื่อนๆ จะร่วมมือกับทหารและมหาดเล็กของฝ่าบาทต่อสู้กับพวกโจรของอัฟฟาเอง กระทบมือก็ได้ชื่อว่า
เป็นนักสู้ที่ร้ายกาจคนหนึ่ง"

นิกรอมยิ้ม

"ร้ายกาจนะหมายความว่าอะไร"

"หา หมายความว่าต่อสู้ทุกครั้งกันไม่เคยชนะเขาเลย แต่ในด้านจิตใจกันสู้ตายเสมอ ไม่ว่าจะเป็นหนึ่งต่อเจ็ด หรือ
หนึ่งต่อห้าร้อย"

ซานุกข่านทรงพระสรวลเบาๆ

"พวกเธอและท่านเจ้าคุณจะช่วยฉันสู้รบกับอัฟฟาจริงๆ หรือนี้"

พลว่า "เป็นความจริงฝ่าบาท กระทบมือกับเพื่อนๆ และคุณอาพร้อมแล้วที่จะช่วยฝ่าบาทพะยะคะ"

"ฉันดีใจและปลื้มใจมาก ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของพวกเธอเลย" แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ "เจ้าคุณแก้ว
แล้ว เจ้าคุณจะยกดาบไหวหรือ"

นิกรมทูลท่านซานุกข่านทันที

"พ่อตาของกระทบมือยิ่งแกล้งแน่พะยะคะ ถึงแก่ก็ยังเตะปัดตั้งกระทบมือ จี้เกล้าก็ยังเป่าฟุ้ง"

"ทะเล้ง" เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ พึมพำในลำคอ

ซานุกข่านเปลี่ยนสายพระเนตรมาที่นายแพทย์หนุ่ม

"เธอช่วยฉันนะดิเรกเธอเป็นนักวิทยาศาสตร์ เธออาจจะใช้วิชาวิทยาศาสตร์ของเธอทำลายอัฟฟากับพรรคพวกของมัน
ให้พินาศไปก็ได้ สำหรับอัยอัฟฟานั้นไม่มีความรักมันอีกแล้ว ฉันมีแต่ความเจ็บช้ำน้ำใจและเกลียดชังมัน มันเนรคุณฉันซึ่ง
เปรียบเหมือนกับพ่อมัน มันจะต้องพ่ายแพ้ฉัน ฮีม..." แล้วพระองค์ก็ทรงพระตะโกนลั่น "แขกโกธไว้ย"

ดร. ดิเรกตะ โคนจิ้นบ้าง

"ฝรั่งก็โกรธ"

นิกรนี่กสนุกขึ้นมาก็ตะ โคนจิ้น

"ไทยก็โกรธ เจ้ายัฟฟาเลวร้ายที่สุด ต้องจับควานท้องเอาตับและหัวใจมาคัมกินให้หายแค้น"

ท่านมหาราชาทรงสะดุ้งเอือก

"นั่นเป็นวิธีการของนายซีอูยนักกินตับอาชีฟไม่ใช่หรือนิกร"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"ใช่แล้วกระหม่อม เอ๊ะ-ฝ่าบาททรงรู้จักซีอูยมนุษย์กินคนด้วยหรือกระหม่อม"

"รู้จักซีเธอ เมื่อสี่ห้าปีที่แล้วมานี้ ซีอูยมาอาละวาดอยู่ในอินเดียพักหนึ่ง เขามาเด็กตายไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคน"

"ไอ้ยา" เสียหวนวนร้องจิ้นด้วยความตกใจและแปลกใจแล้ว เขาก็มองดูพระพักตร์ท่านมหาราช "ซีอูยมาอินเดีย... โอ-ไม่น่าจะเป็นไปได้เลยพะยะค่ะ"

ซานุกข่านทรงพระสรวลเบาๆ

"แต่มันเป็นไปแล้ว ขุนยักษ์ซีอูยมาเด็กอินเดียแล้วควักตับไตไส้พุงไปกิน ในที่สุดเขาหนีไปพม่า ดำรวจอินเดียตามล่าสุดเหวี่ยง ปรากฏว่านายตำรวจคนหนึ่งถูกซีอูยแทงคอตาย แล้วซีอูยก็ควักเอาเครื่องในไปกิน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ซู่ซ่าอื้อฉาวโจษจันกันมาพักหนึ่ง เด็กๆ อินเดียไม่กล้าออกจากบ้าน" รับสั่งจบก็หันพระพักตร์มาทางเลขานุการส่วนพระองค์ "สิงหนาดเราไปเตรียมการรับมือกัน พวกยัฟฟากระดมไพร่พลไว้พร้อมแล้ว ความทรยศของมันและความอกตัญญูของมันจะทำให้มันพินาศ พระศิวะผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์จะต้องช่วยฉัน ฆัมมะจะต้องชนะธรรมในที่สุด" แล้วพระองค์ก็รับสั่งสัพยอกเจ้าแห้ว "เธอรู้ไหมนายแห้วฆัมมะคืออะไร"

เจ้าแห้วยิ้มอ่อนหวาน

"รับประทานฆัมมะคือคุณากรฝ่าบาท"

ซานุกข่านทรงกลืนน้ำลายดังเอือกแล้วเสด็จนำหน้าพาสิงหนาดป้อนออกไปจากห้องพักของคณะพรรคสี่สหาย

ในชั่วโมงนั่นเอง มหาเด็กละของท่านมหาราชก็นำเครื่องแต่งกายแบบชาวฮินดูมาให้สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วพร้อมด้วยผ้าโพกศีรษะและดาบคู่มือ หัวหน้านามหาเด็กละแจ้งให้ทราบ ว่า องค์ซานุกข่านทรงขอร้องให้ทุกคนแต่งกายเป็นแขก เพื่อให้เหมือนกันๆ ขณะนี้กองทหารรักษาพระองค์ของท่านมหาราชและพวกมหาเด็กละทั้งหลายต่างอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมแล้ว ซานุกข่านรับสั่งให้ปิดประตูวัง และไม่ยอมให้บุคคลภายนอกล่วงล้ำเข้ามาในวังศิวะนิมิตเป็นอันขาด

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วเมืองปัตนาอย่างรวดเร็ว ชาวเมืองต่างซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์กันว่า ยัฟฟาอดีตเจ้าชายพระโอรสบุญธรรมของท่านซานุกข่านได้ประกาศตนเป็นนายโจรแล้ว เจ้าหนุ่มผู้มีใจพาลสันดานหยาบจะยกพลเข้าปล้นวังของซานุกข่านก่อนตะวันตกดินวันนี้ ชาวเมืองต่างประหวั่นพรันใจไปตามกัน เกรงว่าท่านมหาราชเจ้านายของเขาจะเพ็ญพล้ำเสียที่พวกโจร

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ

พอใกล้จะพลบค่ำเสียงฝีเท้าม้าหลายร้อยตัวก็ดังแว่วมาแต่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที พวกโจรในบังคับบัญชาของยัฟฟาออกมาแล้ว มีไพร่พลประมาณสามร้อยเศษ โจรเหล่านี้ต่างควมจับม้าบุกมาจากป่าละเมาะด้านหลังศิวะนิมิต และแล้วยัฟฟาก็สั่งไพร่พลของเขาเข้าบุกศิวะนิมิต

ยัฟฟาได้เล่าให้สมุนโจรของเขาฟังว่า ท่านซานุกข่านมีทรัพย์สมบัติเงินทองเพชรนิลจินดาจับพันล้านซ่อนอยู่ในห้องใต้ดินใต้พระตำหนักใหญ่ซึ่งเขารู้ลู่ทางดี เขาสัญญากับบริวารว่า ถ้าการปล้นศิวะนิมิตได้รับความสำเร็จผล เขาจะแบ่งส่วน

แบ่งให้สมุนโจรของเขาครึ่งหนึ่ง ความโลภทำให้พวกโจรทุกคนยอมเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต ทั้งๆ ที่ทราบดีว่าวังศิวะนิมิตมีทหารรักษาการอยู่หนึ่งกองร้อยและตำรวจอีกหนึ่งหมวด

เสียงพวกโจรโห่ร้องก้องกังวาล สมุนโจรต่างแผ่นแผ่นดินจากหลังม้าพากันปืนรั้วศิวะนิมิตทั้งสี่ด้าน ทันใดนั้นเองทหารรักษาการและตำรวจก็เริ่มระดมยิงพวกโจรทันที

เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว ทำให้ชาวเมืองพากันวิ่งแตกตื่นไปตามกัน ร้านรวงต่างๆ ปิดหมด ผู้คนหลบหนีภัยสับสนอลหม่าน การต่อสู้ระหว่างทหารกับพวกโจรเป็นไปอย่างดุเดือด ยัฟฟากวัดแกว่งดาบด้วยมือขวา มือซ้ายถือปืนพก เขาร้องตะโกนบอกบริวารของเขาด้วยเสียงอันดัง

"อ้ายเสือบุก ไม่ต้องกลัวทหารและตำรวจ มันมีกระสุนปืนเพียงคนละห้านัดเท่านั้น และเป็นกระสุนเก่าทั้งนั้น กระสุนบางนัดก็ไม่มีดินปืน อ้ายเสือบุก...เอาเลยพวกเรา"

พวกโจรปืนข้ามกำแพงวังเข้ามาในเขตศิวะนิมิตได้แล้ว ทหารกับตำรวจยิงพวกโจรจนหมดกระสุน นายทหารซึ่งเป็นผู้บังคับกองรักษาการณ์นำทหารในบังคับบัญชาของเขาเข้าตะลุมบอนกับพวกโจรด้วยดาบปลายปืน ฝ่ายโจรมีดาบเป็นอาวุธสั้น ทั้งสองฝ่ายเปิดฉากตะลุมบอนทั้งสี่ด้านรอบวังศิวะนิมิต ต่างฝ่ายต่างบาดเจ็บล้มตายไปตามกัน เนื่องจากพวกโจรมีจำนวนมากกว่าและมีขวัญกับกำลังใจดีกว่า กองทหารรักษาพระองค์และตำรวจจึงถูกโจมตีแตกพ่ายกระจัดกระจายไป

ประตูวังถูกพวกโจรเปิดออกแล้ว สมุนของยัฟฟาบุกเข้าเมืองอย่างเนืองแน่น ยัฟฟาพาสมุนของเขามุ่งตรงไปที่ตำหนักใหญ่ของซ่านุกข่านพวกโจรยิงปืนและโห่ร้องกันสนุกสนาน

แต่ประตูหน้าต่างพระตำหนักชั้นล่างปิดหมด ยัฟฟาสั่งสมุนของเขาให้ช่วยกันทำลายประตูพระตำหนักทันที พวกโจรรวมกำลังกันใช้เสาต้นหนึ่งกระทุ้งประตูทำให้ประตูยับเยินไปมา

ตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้วพร้อมด้วยสิงหนาทและมหาดเล็กของท่านมหาราชาอีกในราวสิบคนต่างยืนรวมกลุ่มกันอยู่ในท้องพระโรงหรือห้องโถงใหญ่ ทุกคนมีดาบถือกระชับมั่นไว้ในมือ บางคนก็มีปืนพกด้วย

ศึกนองเลือดเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น ท่านมหาราชาซ่านุกข่านประทับอยู่ที่เฉลียงชั้นบนเกาะขอบลูกกรงทอดพระเนตรลงมาที่ห้องโถงใหญ่ด้วยความปลื้มพระทัยเท่าที่มหาดเล็กของพระองค์และพระสหายคนไทยต่างเตรียมพร้อมที่จะป้องกันรักษาพระองค์จนนาทีสุดท้าย ท่านมหาราชาถือพระแสงดาบใหญ่อันคมกริบ สิงหนาทปูนายยืนอยู่ข้างพระองค์ตลอดเวลา ท่านเลขานุการถือง้าวอันเบือเริ่มซึ่งเอาออกมาจากห้องพิพิธภัณฑสถานของท่านซ่านุกข่าน สิงหนาทคิดในใจว่าถ้ายัฟฟาพาสมุนโจรบุกเข้ามาเขาก็จะใช้ง้าวฟันคะโดยไม่เลือกว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม และเขาจะพยายามตัดคอยัฟฟาด้วยง้าวเล่มนี้ให้จงได้

ในที่สุด ประตูหน้าต่างก็พังทลายอันเกิดจากแรงกระทุ้งของพวกโจรไม่ต่ำกว่าสิบคน พอประตูพังพวกโจรก็กรูกันเข้ามาในห้องโถง

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ชูดาบขึ้นเหนือศีรษะแล้วร้องตะโกนลั่นห้องโถงว่า

"ประจัญบานพวกเรา สู้ตายไว้ไซโย"

เสียงไซโยโห่ร้องดังขึ้นทันที คณะพรรคสี่สหายกับพวกมหาดเล็กต่างประดาหน้ากันเข้าตะลุมบอนพวกโจรด้วยปืนพกและดาบคู่มือ การต่อสู้ด้วยเพลงดาบเป็นไปอย่างดุเดือดสับสนแทบจะไม่มีใครเป็นใคร พล พัทธราภรณ์ อ้ายเสือบุกห่อฟาดฟันซ้ายขวาอย่างคล่องแคล่ว อาเลี้ยกิมหงวนนิกรท่าทางคล่องแคล่วองไวราวกับพระเอกหนังจีน สองสหายควงดาบเข้าใส่พวกโจรอย่างกล้าหาญ นิกรเงื้อดาบขึ้นจะฟันคอสมุนโจรคนหนึ่งซึ่งกำลังรบกับ ดร. ดิเรก ตัวต่อตัว แต่แล้วนายจอมทะเล้นก็นึกเสียวไส้ไม่กล้าฟันกลัวว่า อ้ายหมอนั่นคอจะขาดจากบ่าด้วยมือของเขา ดังนั้นนิกรจึงเพียงแต่ยกเท้าเหวี่ยงลูกแป

ถูกกันเจ้าหมอนั้นดังพับ แล้วก็ยกดาบทางแบนตีกลางสมุนโจรดั่งป้าบ ดร. ดิเรก ถือโอกาสยกดาบแทงสมุนโจรทันที เจ้าหมอนั้นสะดุ้งเฮือกสุดตัว เขาถูกนายแพทย์หนุ่มแทงหน้าอกทะลุออกข้างหลัง พอกระซาดดาบออกสมุนโจรผู้ชะตาขาดก็ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดแล้วล้มลงสิ้นใจตาย

การตะลุมบอนผ่านพ้นไปเพียงครู่เดียว พวกโจรก็หนีหนีงกันเข้ามาอีก มหาเด็กของมหาราชาถูกโจรฆ่าตายหลายคน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้วผู้รบกับยัฟฟาและสมุนโจรได้เพียงสองสามนาทีก็ต้องล่าถอยขึ้นบันไดไปชั้นบน ทั้งนี้เพราะพวกโจรมีจำนวนมากกว่า

ยัฟฟาพาพวกโจรหนีหนีงกันขึ้นไปตามชั้นบันไดนั้น ดร. ดิเรก ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบวัตถุสีดำมะเมื่อมและมีขนาดกลมเหมือนผลส้มออกมาหนึ่งลูกเขากะซาดสักนิรภัยออกแล้วโยนระเบิดมาทางกลุ่มพวกโจร ระเบิดลูกนั้นแตกออกทันทีมีเสียงดังโพละควันสี่ขาวกระจายไปทั่วบริเวณ ยัฟฟาเห็นว่า ดร. ดิเรก เป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนามของโลก เขาเข้าใจว่า ดร. ดิเรก ใช้ไอพียต้อสู้ จึงร้องตะโกนให้บริวารล่าถอยทันที

"อ้ายเสื่อถอย ถอยไว้อย"

ทั้งๆ ที่การสู้รบกำลังประชิดติดพันพวกโจรก็พากันล่าถอยกลับออกไปจากห้องโถง ควันเคมิชของนายแพทย์หนุ่มมีอำนาจทำให้ผู้ที่ลุดควันนั้นเข้าไปในปอดเกิดอาการฉัน ฉัน ฉัน ยัฟฟากับสมุนของเขาก็พากันหัวเราะอย่างกรีนเครงโดยไม่มีเหตุผล โดยเฉพาะยัฟฟาซึ่งลุดควันเข้าไปมากกว่าเพื่อนถึงกับทิ้งดาบคู่มือยกมือกุมท้องหัวเราะลุดคคเอ็กๆ ่อไปงอมา

ดร. ดิเรกหันมาบอกพล พัชรารณ

"เอาซีไว้อยพล แกกับอ้ายเสื่อและอ้ายกรช่วยกันจับกุมตัวยัฟฟาไว้ รับรองว่ามันไม่สู้ใครอีกแล้ว มันต้องการหัวเราะอย่างเดียวเท่านั้น"

พล, นิกร, กิมหงวนถือดาบคู่มือวิ่งลงบันไดมาห้องโถงทันที นายพัชรารณกระซาดตัวยัฟฟาลุดคขึ้น ยัฟฟาหัวเราะจนแทบจะขาดใจตาย สามสหายช่วยกันลุดคระซาดลาคตัวยัฟฟาขึ้นบันไดไป พอถึงชั้นพักบันได สมุนโจรของยัฟฟาอีกหลายสิบคนก็วิ่งเข้ามาในห้องโถง

นิกรยกดาบจีเอวยัฟฟาทันที เขาร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า

"จงถอยออกไปจากห้องโถงเด็ยนี้ มิฉะนั้นข้าจะแทงสะเด็ยยัฟฟาให้ทะลุออกข้างหลังทีเดียว ถอยออกไป ยัฟฟายอมแพ้พวกเราแล้วรู้ไหม"

ยัฟฟาหัวเราะอย่างขบขันที่สุดในชีวิตของเขา เจ้าหนุ่มผู้เลวร้ายยกมือขวาโบกให้สมุนของเขาแล้วพุดพลางหัวเราะพลาง

"ข้ายอมแพ้เขาแล้วไว้อย สะ สะ โอ้ย-มันฉันอะไรอย่างนี้พวกมึงคู้ชีวะ อีตาลุงคนนี้หัวแดงแจ้เหมือนกับลุดคมะอีก สะ สะ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำปากจู๋ยกทางแบนของดาบฟาดสี่ระยะยัฟฟาดังโป๊ก

"นี่เนะ อ้ายหอกหัก"

แทนที่จะโกรธยัฟฟากลับหัวเราะอย่างขบขันที่สุดในชีวิตของเขา สี่สหายกับเจ้าแก้วต่างใช้ปลายดาบจีตามเนื้อตัวอดีตเจ้าชายโอรสนุญธรรมของชานุกชานแล้วบังคับให้ยัฟฟาขึ้นไปตามชั้นบันไดนั้น

สมุนโจรเห็นหัวหน้าลุดคจับก็เสียวัญพากันล่าถอยอย่างไม่เป็นขบวน พวกทหารรักษาการณ์กับตำรวจหลวงช่วยกันล้อมจับสมุนโจรไว้ได้หลายคน แต่ส่วนมากหลบหนีออกไปจากวังได้ต่างควบจับม้าหนีอย่างไม่คิดชีวิต กองโจรแตกพ่ายและปราชัยอย่างยับเยิน

ณ บัดนี้ ลีส์หายของเราได้พายัพพาเข้ามาเผชิญพระพักตร์กับชานุกข่านภายในห้องทรงพระตำราญชั้นบนของพระตำหนักศิระนิมิต ท่านมหาราชยกพระแสงดาบชี้หน้ายัพพาด้วยความแค้นสุดแสนแค้น

"อ้ายคนอกตัญญู ฮะ ฮะ ในที่สุดมึงก็แพ้ยัยตัวเอง สมดังพุทธสุภาษิตที่ว่า...อ้อ..." แล้วพระองค์ก็หันมารับสั่งถามเสี่ยวหงวนเบาๆ "ว่ายังงั้นละเสี่ยวหงวน"

อาเสี่ยวอิมอย่างภาคภูมิ

"ทุก ขโตทุก ขถานัง พะยะคะ"

"เออ-นั่นแล้ว อ้ายยัพพาเอ๊ย ข้าจะส่งเจ้าให้กรรมการบ้านเมืองเขาจัดการกับเจ้าต่อไปตามกฎหมาย เจ้าจะว่าอย่างไร" ยัพพายิมแก่นๆ

"เรื่องเล็ก อย่างมากก็ติดคุก"

นิกรขบกรามกรอด จ้องมองคูหน้ายัพพาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"กำแหงนักอ้ายนี้ ซ่อมเลยไว้วัยพวกเรา"

ท่านมหาราชโบกพระหัตถ์ห้าม

"อย่าไปทำมันเลยคุณนิกร ให้กฎหมายเขาลงโทษมันตามควรแก่โทษานุโทษดีกว่า" แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับเลขานุการของพระองค์ "สิงหนาด เจ้ากับมหาดเล็กช่วยกันควบคุมตัวยัพพาเอาไปขังไว้ก่อน พรุ่งนี้ค่อยส่งตำรวจ ระวังให้ดี อย่าให้หลบหนีได้"

สิงหนาดรับสั่งให้พวกมหาดเล็กเข้ามาจุดกระซางลากตัวยัพพาออกไปจากห้องนั้น อำนาจของควันทหาระหมดไป แล้ว ยัพพามีสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติ

ชานุกข่านยื่นพระหัตถ์ให้ลีส์หายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วสัมผัสที่ละคน แล้วพระองค์ก็รับสั่งชมเชย

"ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของเจ้าคุณ และพวกเธอเลย โดยเฉพาะคุณหมอดิเรกที่รักของฉัน ที่ช่วยจับยัพพาได้ด้วยควันทหาระ ฉันยืนมองอยู่ที่เฉลียงหน้าห้องตลอดเวลาที่ต่อสู้กัน ควันทหาระของเธอแปลกมากนะดิเรก ฉันไม่เข้าใจเลยที่มันมีอำนาจทำให้ห้าวระได้"

นายแพทย์หนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบระเบิดหัวเราะออกมาอีกหนึ่งลูกแล้วชูอวดชานุกข่าน

"กระหม่อมนำติดตัวมาเพียงสองลูกพะยะคะ"

ท่านมหาราชยื่นพระหัตถ์ขวาวขอไปทอดพระเนตรซึ่ง ดร. ดิเรก ก็ส่งให้โดยดี ชานุกข่านทรงพิจารณาลูกระเบิดหัวเราะอย่างแปลกประหลาด รูปลักษณะของมันก็คล้ายๆ กับระเบิดมีอันเอง แต่เล็กกว่ามาก เปลือกของมันทำด้วยกระดาษอัดแต่มีดาสีเหลี่ยมเล็กๆ นูนขึ้นมารอบๆ เช่นเดียวกับระเบิดมือสลักนิรภัยเป็นสายโลหะเส้นเล็กๆ

"ฉันไม่เข้าใจเลยดิเรกที่รัก ทำไมควันทหาระในลูกระเบิดนี้ทำให้คนเราห้าวระได้"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแป้น

"อย่าว่าแต่คนเลยพะยะคะ สัตว์ทุกชนิดเมื่อได้กลิ่นควันทหาระงอหายตั้งเกือบห้านาทีกะหม่อมทดลองมาแล้วข้างที่เขาเดินได้กลิ่นควันทหาระของกระหม่อมเข้านั่งหัวเราะงอไปงอมตั้งนาน เสื่อในกรงก็เช่นเดียวกันฝ่าบาท พอได้กลิ่นควันทหาระงอหายน้ำหูน้ำตาไหลพราก อำนาจของควันทหาระชนิดนี้ จะไปรบกวนระบบประสาทหัวเราะให้ทำงานอย่างรุนแรง"

ชานุกข่านทรงฟังอย่างสนพระทัยยิ่ง

"การสร้างระเบิดหัวเราะชนิดนี้ ลูกหนึ่งเธอคงจะลงทุนนับหมื่นสินะ"

"มิได้ฝ่าบาท กระหม่อมลงทุนลูกละหกสลึงเท่านั้นกระหม่อม"

"ลูกละหกสลึง..." ทรงอุทาน "ว้า...ลูกยังกะลูกกาน้ำเซียวนะ วิธีใช้คงไม่ยากไม่ใช่หรือ"

"พะยะค่ะ แม่แต่เด็กอายุหกขวบก็ใช้ได้ เพียงกระตักสลักนริภยออกและโยนไปให้พื้นตัวเท่านั้น"

ซานุกข่านลองดึงสายสลักนริภยเบาๆ สลักเส้นนั้นหลุดออกทันที พระองค์ตกพระทัยล้มพระเนตร โพลง

"แย้แล้วดิเรก นั่นคือสลักแล้ว"

ดร. ดิเรกสิ้นน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง ซานุกข่านทิ้งระเบิดหัวเราะลงบนพื้น เพราะไม่ทราบว่าจะทรงทำอะไร ดีกว่านั้น ระเบิดหัวเราะระเบิดขึ้นทันที แต่การระเบิดไม่รุนแรงอะไร

"โพล๊ะ"

กลุ่มควีนสีขาวยกระจายพุ่งไปทั่วห้อง คณะพรรคสีสหายยื่นตะลึงไปตามกัน ทุกคนต่างสูดควันเข้าไปเต็มที่ พอวัน งามต่างก็มองหน้ากันและยิ้มให้กัน ซานุกข่านทรงพระสรวลหึๆ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ปล่อยคิกๆ เบาๆ ก่อนแล้วก็ดึงขึ้นทีละน้อย เสียหวนปล่อยก้ากด้วยอำนาจของควีนหัวเราะ ดร. ดิเรก อ้าปากหวอแล้วหัวเราะงอไปงอมา พลได้ยินเสียงนายแพทย์หนุ่ม หัวเราะ ก็พลอยหัวเราะขึ้นบ้าง ส่วนเจ้าแห้วถึงกับทรุดตัวลงนั่งยองๆ หัวเราะอย่างขบขันที่สุดแทบจะขาดใจตาย

นิกรคนเดียวที่ยังไม่หัวเราะ แต่แล้วนิกรยกมือทั้งสองข้างจี้เอาตัวเอง เขาก็หัวเราะลงลูกคอเอ๊กอ้าก

"โอย ชันโวย" นายจอมทะเล้นพูดพลางหัวเราะพลาง "เอาเลยพวกเรา หัวเราะเพื่อฉลองชัยชนะ สะ สะ"

คราวนี้เสียงหัวเราะก็ดังขึ้นถันห้องนั้น ต่างคนต่างหัวเราะแทบจะขาดใจตาย ซานุกข่านถึงกับวิ่งหนีออกไปจากห้อง เจ้าคุณปัจจนิกฯ วิ่งกันกระเพื่อมตามออกไปปล่อยให้สีสหายกับเจ้าแห้วหัวเราะร่วน อย่างที่เรียกว่าท้องคัดท้องแข็ง เมื่อ หัวเราะหนักเข้าก็มีที่ท่าเหมือนจะขาดใจตายไปตามกัน เสียหวนถึงกับร้องไห้แอมหัวเราะ

"โอย ตายแน่หมอ สะ สะ มันขันอะไรอย่างนี้ สะ สะ เอ๊ก"

เสียงหัวเราะดังๆ หยุดยๆ เป็นระยะ เมื่อควีนหัวเราะหมดฤทธิ์ สีสหายกับเจ้าแห้วก็นั่งเหยียดเท้าหอบแฮ่กๆ อ่อนเพลีย ไปตามกัน

ยัฟฟาอดีตเจ้าชาย ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าโจร ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำแห่งนครปัตนาแล้วระหว่างที่เขาอยู่ใน ระหว่างการพิจารณาของศาล สมุนของยัฟฟาเกือบร้อยคนถูกจับฟ้องศาลเช่นเดียวกัน ประชาชนชาวเมืองปัตนาต่างแซ่ซ้อง สดุดิต่านซานุกข่าน เท่าที่พระองค์สามารถปราบปรามยัฟฟาได้ราบคาบและง่ายดาย

ท่านมหาราชาทรงรักใคร่สนิทสนมกับสีสหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ่งขึ้นอีก พระองค์สัญญาว่าจะประทานทองคำ เท่าลูกฟักให้คนละหนึ่งลูก เพื่อเป็นบำเหน็จรางวัลในการที่คณะพรรคสีสหายมีส่วนสำคัญยิ่งในการปราบโจรยัฟฟา

ตอนสายวันหนึ่ง ท่านมหาราชซานุกข่านมีกำหนดการที่จะพาคณะพรรคสีสหาย ไปเที่ยวพาราณสีโดยรถยนต์ ทองคำของพระองค์ และรถพระที่นั่งจะเคลื่อนออกจากที่เวลา ๕.๓๐ น. ตรง

เมื่อมีเวลาว่างเหลืออีกประมาณครึ่งชั่วโมง ซานุกข่าน ก็ถือโอกาสชวนพรรคสีสหายลงไปยังห้องใต้ดินใต้พระ ดำหนักใหญ่หลังนี้ เพื่อให้สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วได้ชมสมบัติอันมหาศาลของพระองค์ท่าน

ทางลงสู่ห้องใต้ดินอยู่ในห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง มีเจ้าทาสดำร่างใหญ่ถือหอกยื่นเฝ้าช่องทางตลอดเวลา ไม่มีคนหนึ่คน ใดที่จะลงไปยังห้องใต้ดินได้ เว้นแต่เป็นท่านซานุกข่านจะเป็นผู้พาไป

คณะพรรคสีสหายเต็มไปด้วยความตื่นเต้นไม่น้อยเมื่อลงมาสู่ห้องใต้ดินอันมั่นคงแข็งแรง มีเครื่องปรับอากาศและมี แสงไฟส่องสว่างไปทั่วทุกแห่ง เจ้าทาสดำยืนยามเป็นระยะๆ

"ท่านเห็นยามของฉันไหม" ซานุกข่านรับสั่งยิ้มๆ "คนเหล่านี้ล้วนแต่เป็นทาสผู้ซื่อสัตย์ของฉัน ฉันกล้ารับรองได้ว่า เขาตายแทนฉันได้ทุกคน คนผิวคำในวังของฉันมีอยู่หลายคน เขามีหน้าที่ผลัดเปลี่ยนกันเฝ้ามหาสมบัติของฉันเท่านั้น ฉันไม่ กลัวว่าใครจะปล้นทรัพย์สมบัติของฉันเอาไปเพราะประตูด่านสุดท้าย ที่จะเข้าไปในห้องเพชรนิลจินดาของฉันเป็นประตูกล ซึ่งฉันคนเดียวเท่านั้นที่รู้รหัสลับ"

นิกรกระซิบพลเบาๆ

"กระหม่อมขอประทานเพชรลูกเม็ดงามๆ สักเม็ดพะยะค่ะ"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"ฉันทให้เธอสองเม็ด จะได้อาไปให้เมียเธอทำต่างหู"

นิกรยิ้มแป้น

"ถ้าฝ่าบาทประทานให้สองเม็ด กระหม่อมจะเอาไว้อเอง"

ในที่สุด ชานุกข่านกับคณะพรรคสี่สหายก็มาถึงห้องเก็บสมบัติซึ่งมีประตูเหล็กบานใหญ่กั้นขวางหน้า ประตูนี้มีกุญแจรหัสลับ ซึ่งท่านมหาราชาทรงให้คนเดียวเท่านั้นที่ทรงทราบ หน้าประตูมีเจ้าทาสดำร่างใหญ่สองคนยืนจังก่า

ชานุกข่านรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหาย

"นี่แหละคือห้องเก็บสมบัติอันมหาศาลของฉัน ถึงแม้ว่าค่านักจะถูกเพลิงไหม้ หรือถึงแม้ว่าค่านักจะถูกระเบิดเพลิง หรือระเบิดทำลายคอนกรีตเสริมเหล็ก ภายในห้องใต้ดินนี้ก็มั่นคงแข็งแรงสามารถจะต้านทานถูกระเบิด และคุ้มกันอัคคีภัยได้ แต่ถ้าหากว่าเป็นระเบิดปรมาณูก็เห็นจะป้องกันไม่ได้แน่"

ทุกคนไม่มีใครพูดอะไร ต่างพากันมองดูชานุกข่านซึ่งกำลังหมุนเลขรหัสลับ เสียหวนกล่าวขึ้นว่า

"ฝ่าบาทกระหม่อม เมื่อคืนนี้ฝ่าบาทรับสั่งว่าฝ่าบาทของค์เดียวเท่านั้นที่ทรงทราบรหัสลับเปิดประตูเหล็กห้องนี้"

"ถูกแล้วเสียหวน ไม่มีใครอีกที่จะรู้รหัสลับแม้กระทั่งเจ้าอัฟฟาเจ้าลูกเลี้ยงทรยศของฉัน"

อาเสี่ยหัวเราะเบาๆ

"แต่ช่างผู้สร้างกุญแจและติดกุญแจนี้คงจะทราบดีไม่ใช่หรือฝ่าบาท"

ชานุกข่านยิ้มพระสรวลเล็กน้อย

"แน่นอนละ ช่างทำกุญแจรหัสลับซึ่งเป็นชาวอังกฤษและนำกุญแจกลมาติดประตูห้องนี้ย่อมทราบดี เขาคือมิสเตอร์ จอนสมิท แต่เขาตายเสียแล้ว พอติดกุญแจกลนี้เสร็จเรียบร้อยฉันก็จัดการวางยาพิษเขา แล้วให้แพทย์ประจำตัวฉันลงความเห็นว่าเขาเป็นโรคหัวใจวาย เรื่องนี้แหละมันทำให้ฉันสำนึกในบาปกรรมของฉันเสมอ เพราะฉันฆ่าคนโดยเจตนา แต่นั่นเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ฉันจะสงวนความลับของห้องมหาสมบัตินี้"

สี่สหายกับเจ้าคุณป๋จันนี่ๆ และเจ้าแห้วต่างมองดูหน้ากัน และทำหน้าที่ไปตามกัน ชานุกข่านหมุนกุญแจรหัสลับอยู่สักครู่ก็ขมวดพระขนงย่น แล้วยกหัตถ์ขวาเกาพระเศียร

"วะ ทำไมถึงไม่ออก หรือกุญแจเป็นสนิม"

เจ้าคุณป๋จันนี่ๆ เสริมขึ้นว่า

"ฝ่าบาทลืมโค้ดเสียแล้วกระมัง"

ชานุกข่านทรงนั่งคิด

"เอ-เห็นจะจริงแสะ รหัสกุญแจกลนี้คล้ายๆ กับรหัสตู้โทรศัพท์ในห้องนอนของฉันมาก" แล้วท่านมหาราชาทรงนั่งคิดทบทวนความทรงจำ

เสี่ยหวนกระซิบกระซาบกับพลเบาๆ

"น่ากลัวว่าจะทรงพระกระชุกขึ้นมา ไม่อยากให้เราได้เห็นเพชรนิลจินดาอันมีค่าของพระองค์เป็นแน่ เลยแกล้งทำเป็นไขกุญแจกลไม่ออก"

พลจู้ยปากดูอาเสี่ย

"พูดเป็นบ้าไปได้"

"จริงวะ มีอย่างหรือวะ ท่านทรงเปิดห้องนี้มาตั้งหลายร้อยหลายพันครั้งแล้ว ลืมรหัสหรือเปิดไม่ออกใครจะเชื่อ"

เสียงกระซิบของกิมหงวน ซานุกข่านทรงได้ยินถนัด พระองค์หันพระพักตร์มามองดูหน้ากิมหงวน แล้วทรงพระสรวลเบาๆ

"เสียงกระซิบของเธอ เหมือนกับช่างกระซิบกันฉันเลยได้ยินถนัด ฉันไม่กล้าถึงอย่างนั้นหรอกเสี่ยหงวน พวกเธอทั้งหมดนี้มีบุญคุณต่อฉันมาก ข้าราชการที่อินเดียบางคนไม่มีความหมายอะไรสำหรับฉัน ฉันยังให้ดูนี่นะ อ้ากุญแจกลหรือกุญแจรหัสลับนะ มันก็เหมือนเครื่องอัตโนมัติทั้งหลาย อาจจะมีการชำรุดเสียหายอดใจรอสักสองสามนาทีนะ ฉันจะเปิดห้องสมบัติของฉันให้ได้ เพื่อให้พวกเธอได้มีโอกาสเห็นอัญมณีที่มากที่สุดในโลก และเพชรบางเม็ดประมาณค่าไม่ถูก รับรองว่าโตขนาดผลทุเรียนทีเดียว เจียรระโนไว้เรียบร้อยแล้ว มหาราณิกของฉันที่ตายไปเขาชอบเครื่องเพชรมาก"

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ ซานุกข่านพยายามเปิดกุญแจกลประตูเหล็กบานใหญ่ แต่พยายามอย่างไรก็ไม่เป็นผล พระพักตร์ของพระองค์เคร่งเครียดแสดงพระอารมณ์หงุดหงิด ในที่สุดซานุกข่านก็รับสั่งกับ ดร. ดิเรก

"เครื่องกลไกของกุญแจนี้คงชำรุดแน่นอน เธอจะช่วยฉันได้ไหมดิเรก"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มແຍ້

"กระหม่อมเป็นนายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ กระหม่อมไม่เคยเป็นช่างทำกุญแจ"

ซานุกข่านทอดพระเนตรนายพัชรภรณ์

"เธอลองเปิดดูหน่อยซิ เริ่มต้นด้วยเลข ๔ แถวที่สองเลข ๖ แถวที่สามเลข ๘"

เจ้าแห้วซึ่งบ้าสลากกินรวบลิ้มตาโพล่ง

"รับประทานรับสั่งว่ายังไงกระหม่อม รับประทาน ๔๖๘..."

"ถูกแล้ว" ซานุกข่านรับสั่งยิ้มๆ

เจ้าแห้วรีบล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหีบสมุดโน้ตเล่มเล็กๆ และปากกาออกมาเขียนเลข ๔๖๘ ลงไปในสมุด

"อะไรวะอ้ายแห้ว" นิกรถาม

เจ้าแห้วยกคิ้วให้นิกร

"รับประทานอย่างว่าแหละครับ เลขสามตัวที่ท่านให้รับประทานสวยมาก รับประทานกลับไปถึงกรุงเทพฯ ผมจะแทงสัก ๕๐๐ บาท รับประทานเอาให้ตั้งตัวได้เลย"

พลยกมือเขกกบาลเจ้าแห้วดัง โป๊ก คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขำพร้อมๆ กัน ซานุกข่านทรงพยายามเปิดกุญแจกลห้องมหาสมบัติอีกสักครู่ นิกรมองดูอย่างรำคาญใจ อดรันทนไม่ได้นายจอมทะเล้นก็ทูลว่า

"ฝ่าบาทกระหม่อม"

ซานุกข่านหันพระพักตร์มาทางนิกร

"ว่ายังไงคุณนิกร"

"กระหม่อมอยากจะลองใช้ความสามารถดูบ้าง กุญแจกลแบบนี้คงเปิดได้โดยไม่ยากอะไรนัก"

"ฮ้า" ซานุกข่านทรงอุทาน "ไม่ใช่กุญแจแบบกะดินนะเธอ"

"แต่กระหม่อมพอจะเปิดมันได้"

"จันรี ลองดูซิคุณนิกร ถ้าเธอสามารถเปิดประตูเหล็กนี้ได้ฉันจะให้รางวัลเธอ"

"ทองเท่าลูกฟัก..." ทุกคนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกันราวกับนัดกันไว้

ท่านมหาราชาสะดั่งโหยงแล้วทรงฝืนพระสรวล

"เล่นดักคอกันอย่างนี้นั่นก็อายแยะ เอาซิคุณนิกรสหายรักของฉัน ฉันอยากดูความสามารถของเธอมาก"

นิกรเดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้ากุญแจกลซึ่งมีรหัสลับเป็นตัวเลขอารบิก นายจอมทะเล้นยกมือลูบคลำและหมุนไปมา เพียงครู่เดียวเสียงกุญแจก็ดังกริกเครื่องไฟฟ้าอัตโนมัติเริ่มทำงานทันที ประตูเหล็กบานมหึมาค่อยๆ เปิดออกโดยเลื่อนไปทางซ้าย ท่านมหาราชานุกษานทรงตื่นตื่นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว นิกรสามารถเปิดกุญแจได้อย่างง่ายดายที่สุดซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้

"โอ ซานุกษานทรอูทานเสียงลั่น "เธอนี้ยอดมนุษย์เสียแล้ว เธอเป็นนักสะเดาะกุญแจที่เก่งที่สุดในโลก เธอทำอย่างไรนะนิกร"

นายจอมทะเล้นยิ้มเป็น

"ไม่มีอะไรเกินความสามารถของมนุษย์หรือกษะยะคะ บิดาของกระหม่อม เคยรับจ้างทำลูกกุญแจอยู่แถวเวียงนครเขมม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

"อ้ายเวร ท่านเป็นเจ้าของคานทองรับจ้างทำลูกกุญแจมีอย่างไหนวะ"

นิกรขมวดคิ้วย่นแล้วหันมาถามนายพัชราภรณ์

"หรือยังงพล ลุงของแกคือพ่อกันเคยทำลูกกุญแจตั้งหาบเล็กๆ อยู่ในเวียงนครเขมมไซ้ไหม"

"เดี๋ยวกี้โดนตะเท่านั้นเอง" พลพูดเสียงหัวเราะ "ลุงข้าเป็นขุนนางไวย"

"อ้าว ลุงแกก็พอกันนี่หว่า"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวลเบาๆ แล้วรับสั่งกับทุกๆ คน

"เชิญเข้าไปข้างในเถอะสหาย ฉันทจะให้ชมอัญมณีอันมีค่าของฉันทซึ่งมีอยู่มากมายเหลือที่จะประมาณได้"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างตามเสด็จซานุกษานเข้าไปในห้อง โถงใหญ่ ซึ่งห้องนี้มีมีแสงไฟส่องสว่างไปทั่วห้อง แต่ไม่เห็นดวงไฟ ไฟฟ้าในห้องนี้เปิดปิดด้วยบานประตูเหล็กอันเป็นเครื่องอัตโนมัติ ถ้าประตูเหล็กเคลื่อนไฟฟ้าในห้องก็สว่างจ้า และเครื่องทำความเย็นสบาย แต่ถ้าประตูปิดเครื่องทำความเย็นและไฟฟ้าก็จะดับเอง

คณะพรรคสี่สหายตื่นตะลึงไปตามกันเมื่อแลเห็นทรัพย์สมบัติ และเพชรนิลจินดาอันมากของท่านมหาราชาคันนี้ เครื่องทองรูปพรรณนับตั้งแต่เก้าอี้ทองคำ งามช่างหุ้มทองคำวางอยู่เกลื่อนกลาดแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย ริมผนังห้องทั้งสามด้านมีแจกันขนาดยักษ์สูงตั้ง ๓ พืดและปากบานกว้างอันเป็นแจกันลายครามของจีนในสมัยสองสามพันปีมาแล้วตั้งอยู่เรียงรายเป็นระยะ ท่านมหาราชารับสั่งยิ้มๆ ว่า

"ดูซิเธอ ในแจกันลายครามขนาดยักษ์เหล่านั้นจะมีรัศมีพุ่งขึ้นมาเป็นสีต่างๆ สีชมพูคือทับทิม สีรุ้งคือเพชร สีเขียวคือมรกต สีเหลืองคือบุษราคัม แจกันใบนั้นไม่มีสีคือไข่มุก ฉันทอนุญาตให้พวกเธอชมสมบัติของฉันทได้ตามความพอใจ แต่ถ้ารักที่จะเป็นมิตรกันละก็อ โปรดอย่าแหม่มหรือเล่นบังเงากับฉันท คนแขกถือมากในเรื่องนี้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออดหัวเราะไม่ได้

"คนไทยก็ถือฝ่าบาท"

ครั้นแล้วคณะพรรคสี่สหาย ก็แยกย้ายกันชมเพชรนิลจินดาในถ้ำนี้ พลก้มตัวลงกอบเพชรลูกชิ้นมากำมือหนึ่งแล้วโปรยลงไปใแจกัน แสงไฟฟ้าต้องน้ำเพชรเป็นประกายรุ่งโรจน์ เจ้าหัวอ่อนเปียกไปทั้งตัวเมื่อได้เห็นความมั่งมีอย่างสิ้นเหลือของท่านมหาราชาคันนี้ สมดังที่ ดร. ดิเรกเคยเล่าให้ฟัง

โปรดติดตามเล่ม ๒

ห้องมหาสมบัติ